

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 41C/74/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119211021
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Augustínová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2021:5119211021.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Lenkou Augustínovou, v právnej veci žalobcov v rade: 1/ W. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX, XXX XX D. E. A., štátny občan SR, 2/ W. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX, XXX XX D. E. A., štátny občan SR, obaja zastúpení právnym zástupcom: JUDr. Jana Ježíková, advokátka, so sídlom Kúpeľná 487/19, 050 01 Revúca, proti žalovaným: 1/ A. I., rod. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, XXX XX Kysucké Nové Mesto, štátny občan SR, zastúpenej právnym zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec, s.r.o., so sídlom V. Tvrdého 17, 010 01 Žilina, IČO:36 436 640 zastúpených právnym zástupcom, 2/ W. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. A. XXX/XX, XXX XX X., štátny občan SR, zastúpenému právnym zástupcom: Advokátska kancelária LALINSKÝ ADVOKÁT s.r.o., JUDr. Andrej Lalinský, so sídlom Kálov 653/23-2, 010 01 Žilina, IČO: 47 253 096, v konaní o určenie vlastníckeho práva,

rozhodol:

I. Súd žalobu žalobkyne v 1/ rade a žalobcu v 2/ rade v celom rozsahu **z a m i e t a**.

II. Žalovaný v 1/ rade a žalovaný v 2/ rade **m a j ú** voči žalobkyňi v 1/ rade a žalobcovi v 2/ rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia sa podanou žalobou na tunajšom okresnom súde dňa 04.10.2019 domáhali voči žalovaným určenia, že žalobkyňa 1/ je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX k.ú. B. K., obec B. K., okres D. E. A. a pozemku registra EKN parc. č. XXX o výmere XXXX m2 druh pozemku lesné pozemky. Žalobca 2/ je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX k.ú. B. K., obec B. K., okres D. E. A. a to pozemku C-KN parc. č. XXX/X o výmere XX m2, druh pozemku zastavaná plocha a nádvoria, to pozemku C-KN XXX/X o výmere XXXX m2 druh pozemku TTP; to pozemku C-KN XXX/X o výmere XXXX m2 druh pozemku TTP; XXX/X o výmere XXXX druh pozemku TTP a to pozemku C-KN XXX/X o výmere XXX m2 druh pozemku TTP. Žiadali priznať nárok na náhradu trov konania.

2. Žalobcovia žalobu odôvodnili tým, že žalovaná 1/ je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX k.ú. B. K., obec B. K., okres D. E. A., a to pozemku registra EKN parc. č. XXX o výmere XXXX m2 druh pozemku lesné pozemky; ako titul nadobudnutia je uvedené Osvedčenie o dedičstve č. 15D/939/2015, Dnot 117/2016-59/16. Žalovaný 2/ je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX k.ú. B. K., F. B. K., okres D. E. A. a to pozemku C-KN parc. č. XXX/X o výmere XX m2 druh pozemku zastavaná plocha a nádvoria; C-KN parc. č. XXX/X o výmere XXXX m2 druh pozemku TTP; C-KN parc. č. XXX/X o výmere XXXX m2 druh pozemku TTP; C-KN parc. č. XXX/ X o výmere XXXX druh pozemku TTP a C-KN parc. č. XXX/X o výmere XXX m2 druh pozemku TTP. Nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX k.ú. B. Vadičov boli vytvorené z pôvodnej E-KN parcely č. XXX k.ú. B. K. o výmere XXXX m2, a to zapísaním GP č. XX/XX - XX/XX E. žiadosť žalovaného 2/. Do nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaným 2/ bol vlastníkom nehnuteľností žalobca 2/. Na pozemku

registra CKN parc. č. XXX/X o výmere XX m² je postavená záhradná chatka bez súpisného čísla, ktorá je výlučným vlastníctvom žalobcu 2/. Všetky pozemky zapísané na LV č. XXX k.ú. B. K. sú oplotené, tvoria jeden súvislý ovocný sad a užíva ich nepretržite od roku XXXX žalobca 2/, najskôr ako manžel žalobkyne 1/, keď nehnuteľnosti užívali spoločne a neskôr na základe Darovacej zmluvy uzavretej medzi ním, ako obdarovaným a žalobkyňou 1/ ako darykyňou, ktorá zmluva bola uzavretá formou Notárskej zápisnice č. N24/2009, Nz4717/2009, NCRIs 4713/2009 zo dňa 17.02.2009. Žalobkyňa 1/ ako darykyňa a výlučná vlastníčka označenej nehnuteľnosti (v tom čase E-KN parc. č. XXX) túto nadobudla na základe dedičského rozhodnutia po svojom otcovi gáňovi v dedičskom konaní vedenom Štátnym notárstvom Čadca pod D 151/90 zo dňa 07.05.1990 a na základe ktorého jej bola následne fyzicky odovzdaná do užívania od ŠtátnyM. I.T. majetkov Č.. Nehnuteľnosti (zapísané na LV č. XXX W. XXX) nadobudla žalobkyňa v celom rozsahu v stave ako ležali a stáli na základe dedičského rozhodnutia D 151/90 zo dňa 07.05.1990 po svojom nebohom otcovi. Okresný úrad v Kysuckom Novom Meste rozhodnutím zo dňa 25.05.1998 rozhodol o vyňatí časti pôvodnej E-KN parcely č. XXX o výmere XX m² (nová parcela XXX/X) a Okresný úrad v Kysuckom Novom Meste vydal rozhodnutie o dodatočnom povolení stavby v prospech stavebnícky - Žalobkyne 1/ a na nehnuteľnosti bola postavená a stále stojí a je žalobcami 1/ a 2/ užívaná záhradná chatka. V r. XXXX M. I.Ľ., právny predchodca žalobkyne 1/, jej otec, bol výlučným vlastníkom parcely č. XXX o výmere XXXX m² v hone „B.e“ a to les a parcely č. XXX vo výmere XXXX m² v hone „T.“ a to ornú pôdu; nehnuteľnosti zapísané na komasačnom háрку č. XXXX k.ú. B. K. a zodpovedali pozemnoknižným parcelám č. XX,XX,XX, XX, XX W. XX D..Ú.. B. K.. V roku XXXX staval M. I. spolu so svojou manželkou rodinný dom súp.č. XX k.ú. B. K. postavený na pozemku XXX/X v intraviláne obce a zároveň užíval nehnuteľnosti v hore uvedených honoch, čo zodpovedalo stavu po vojne a delení pozemkov (časť les, časť TTP - záhumienka v extraviláne a pozemok v obci) na dostavenie nehnuteľnosti si požičal od svojho brata U. I. sumu 25000 Kčs s tým, že sa dohodli na dočasnom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v extraviláne na zabezpečenie pôžičky. Sumu pôžičky chcel bratovi v r. XXXX vrátiť čo ale jeho brat odmietol. V r. XXXX podala p. D. I., manželka U. I. a švagriná M. I. na Okresný súd v Žiline žalobu, ktorou sa domáhala nahradenia prejavu vôle a to, aby M. I. podpísal na vklad vlastníckeho práva spôsobilú listinu viažucu sa nehnuteľnostiam v zálohu tak, aby nadobudla vlastnícke právo ona. Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 10.12.1948 sp. zn. C II XXX/XX uložil M. I. povinnosť podpísať žalobkyňu listinu na pozemnoknižný prepis nehnuteľností zapísaných v komašačnom háрку Č. XXXX D..Ú.. B. K. Z. Č.. XXX F. K. XXXX A. K. G. „..“ a parcely č. XXX K. K. XXXX A. K. G. „..“. Rozhodnutie nikdy nenadobudlo právoplatnosť. M. I., podľa vyjadrenia jeho dcéry, žalobkyne 1/, nikdy nemal vôľu nehnuteľnosti predať, aby ostal bez „poľa a lesa“ v čase po vojne, po pozemkových reformách keď bola pôda nedostupná a rozdelená a mal ženu a deti. Proti rozhodnutiu sa bránil, čo potvrdzuje aj fakt, že označený rozsudok nikdy nebol predložený s vyznačenou doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti na zápis do pozemkovej knihy. Nehnuteľnosti užíval až do ich zabratia štátnymi majetkami Čadca. V čase vydania rozhodnutia Okresným súdom Žilina platil na území terajšej SR právny poriadok rakúsko-uhorskej monarchie (ABGB), a to do 01.01.1951, t.j. do účinnosti stredného občianskeho zákonníka (141/1950 OZ), a v uvedenej dobe mal zápis do pozemkovej knihy konštitutívne účinky a k návrhu na vklad sa pripájal titul, ktorým mala byť zmluva. K takejto okolnosti nikdy nedošlo. Po smrti M.Š. I., XX.XX.XXXX nadobudla nehnuteľnosti - pozemok registra E-KN parc.č. XXX D..Ú.. XXXX A. druh pozemku les, v užívaní Štátnych lesov, a pozemok registra E-KN parc.č. XXX o výmere XXXX m² druh pozemku orná pôda v užívaní Štátnych majetkov Čadca, žalobkyňa 1/. Dňa 12.07.1991 doručila žalobkyňa 1/ riaditeľstvu Štátnych majetkov v Čadci v súlade s prijatými zákonmi o navrátení vlastníctva k pôde (Zákon č. 229/91 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, v znení v znení neskorších predpisov, ktorý upravoval zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989) žiadosť o vydané pozemku XXX D..Ú.. B. K. ako dedička po evidovanom vlastníkovi M. I. s tým, že pôda bola zabratá v r. 1960 JRD B. K.. Následne bola uzavretá Dohoda o ukončení užívania nehnuteľnosti k 01.10.1991, rovnako došlo aj k uzavretiu dohody o prinavrátení užívacích práv k lesnému pozemku o výmere XXXX m² parc.č. XXX k.ú. B. K.. Darovacou zmluvou spísanou formou Notárskej zápisnice č. N24/2009, Nz4717/2009, NCRIs 4713/2009 zo dňa 17.02.2009 previedla žalobkyňa 1/ zo svojho výlučného vlastníctva pozemok registra E-KN parc.č. XXX k.ú. B. K. na svojho manžela Žalobcu 2/. Žalobca 2/ užíval a užíva sporné nehnuteľnosti od ich reálneho vydania do súčasnosti. Na časti pozemku bola postavená žalobkyňou 1/ záhradná chatka v roku XXXX. Okresný úrad v Kysuckom Novom Meste rozhodnutím zo dňa 25.05.1998 rozhodol o vyňatí časti pôvodnej EKN parcely č. XXX o výmere XX m² (nová parcela XXX/X) a Okresný úrad v Kysuckom Novom Meste vydal rozhodnutie o dodatočnom povolení stavby v prospech stavebnícky -Žalobkyne X/. K. X.. XXXX D. I., nar. XX.XX.XXXX (v tom čase XX ročná) podala na Okresný súd Žilina žalobu o určenie, že je

výlučnou vlastníčkou pozemku nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX k.ú. B. K. pozemku registra E-KN parc.č. XXX o výmere XXXX m² les a pozemkov zapísaných na LV č. XXX pozemok registra E-KN XXX o výmere XXXX a XXX/X o výmere XX m², s odôvodnením, že nehnuteľnosti nadobudla na základe rozhodnutia Okresného súdu Žilina v r. XXXX, od vydania rozsudku až do r XXX6 sa k nim správala ako výlučná vlastníčka. V priebehu konania žalobkyňa zomrela a do procesného postavenia žalobcov vstúpili traja zákonní dedičia žalobkyne, a to žalovaná 1/, O. O. a U. I.. Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 02.06.2014 č.k. 6C/160/2007-376 rozhodol, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťke D. I.. Na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ vo veci konal a rozhodoval Krajský súd v Žiline, ktorý svojím rozsudkom zo dňa 29.06.2015 č.k. 8Co/708/2014-413 rozhodnutie súdu v merite veci potvrdil a zároveň pripustil dovolanie. Žalovaní 1/ a 2/ podali v zákonnej lehote dovolanie a domáhali sa na základe tam uvedených dôvodov zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu s tým, že sú a boli a stále sa cítia byť vlastníckmi sporných nehnuteľností, ktoré riadne užívali a užívajú. Tak, ako to robili ich právni predchodcovia. Napriek podanému dovolaniu a zápisu poznámky na dotknuté listy vlastníctva o priebehu súdneho konania, vyvolali žalobcovia 1/ - 3/ konanie o dodatočnom prejednaní dedičstva a nehnuteľnosti boli dodatočne prejednané ako novoobjavený majetok a prededené. Osvedčením o dedičstve č. 15D/939/2015, Dnot 117/2016-59/16 nadobudli vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam právni nástupcovia pôvodnej žalobkyne D. I.. Žalovaná 1/ je vedená ako vlastníčka pozemku registra E-KN parc.č. XXX o výmere XXXX m² druh pozemku les, žalovaný 2/ následne uzavrel s dedičmi kúpnopredajnú zmluvu a nehnuteľnosti kúpil kúpnu zmluvou, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom, katastrálnym odborom Kysucké Nové Mesto pod K. XX/XXXX. Najvyšší súd Slovenskej republiky, svojím uznesením zo dňa 19.10.2018 sp. zn. 2Cdo/221/2017 zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.06.2014 sp. zn. 8Co/708/2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že sám odvolací súd nemal dostatočne jasne za preukázané, že pôvodná žalobkyňa vydržala vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam a bolo v držbe a užívaní dobromyseľná. Tiež konštatoval, že prvostupňové konanie ako aj konanie na druhom stupni bolo poznačené viacerými vadami, ktoré vo svojom rozhodnutí súdom vytkol. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu, vzali žalobcovia žalobu v celom rozsahu späť. Uznesením zo dňa 30.04.2019 č.k. 8Co/263/2018-595 súd konanie zastavil a priznal žalovaným náhradu trov konania a právneho zastúpenia. Žalovaná 1/ a jej súrodenci nesporne využili právny stav, ako nastal po potvrdzujúcom rozhodnutí súdu prvého stupňa a vyvolali dodatočné dedičské konanie a vlastnícke právo k predmetu sporu nadobudli v dedičskom konaní dcéry pôvodnej žalobkyne. Podkladom pre vyvolanie dedičského konania bolo právoplatné rozhodnutie súdu druhého stupňa. Na základe rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.06.2015 č.k. 8Co/708/2014-413 vykonal správny orgán záznam rozhodnutia na LV č. XXX W. XXX D..Ú.. B. K. a nehnuteľnosti prešli smrťou poručiťka na dedičov, resp. vlastnícke právo k nim. Následne vzali žalobu v celom rozsahu späť. Žalobcovia sú presvedčení, že tak urobili s ohľadom na vyjadrenie Najvyššieho súdu kde sú konštatované viaceré pochybenia najmä, a to práve v otázke najpodstatnejšej, a to vo vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ku ktorému malo dôjsť ešte do roku XXXX pričom je nesporné a vyplýva to zo samotnej žaloby, že žalobkyňa toto nikdy netvrdila a odvolávala sa na kúpnu zmluvu. Nie na dobromyseľné nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Práve jej dobromyseľnosť bola 13 rokov sporná a na túto okolnosť nebolo vykonané dokazovanie. Okolnosť, že právny predchodca žalobkyne 1/ v tomto konaní bol „mäsiar“ a jeho manželka „krčmárka“ nemôže spochybňovať okolnosť, že boli vlastníckmi nehnuteľností. Okolnosť že ich D. I. užívala nemôže zakladať predpoklad na nadobudnutie vlastníctva najmä ak to je od počiatku sporné a nebola predložená žiadna listina, ktorá by deklarovala tvrdenia D. I. a vyvracala tvrdenia právneho predchodcu žalobkyne 1/ v tomto konaní. Nikdy nebolo preukázané a ani dokazované, či bola vôbec oprávnená nehnuteľnosti užívať. Fakt, že si privlastnila ich užívanie neznamena že ich užívala nerušene a dobromyseľne. Aktuálne neexistuje rozhodnutie, ktoré by bolo podkladom pre vedenie dedičského konania a je zrejmé, že žalovaná 1/ a jej súrodenci využili situáciu a nehnuteľnosti prededili a zbavili tak žalobcov vlastníckeho práva napriek listinám predkladaným v konaní a svedčiacim v ich prospech. Späťvzatím žaloby v podstate nastáva stav z roku XXXX teda pred podaním žaloby a vlastníckmi sporných nehnuteľností sa cítia byť, tak ako sa vždy cítili a ako tieto užívali žalobcovia 1/ a 2/ ktorí tieto nehnuteľnosti obhospodarujú. Nehnuteľnosti boli a sú nerušene užívané, obhospodarované, nepretržite po dobu viac ako 60 rokov. Spoločne s otcom a následne aj manželom sa o ne starali a nakladali s nimi ako s vlastnými. A aj za predpokladu, že by si súd neosvojil toto tvrdenie, ktoré je podložené listinami a faktami, žalobkyňa 1/ nehnuteľnosti zdedila v dedičskom konaní, t.j. na základe rozhodnutia štátu. Následne ďalšie štátne orgány nehnuteľnosti vydali, ďalšie štátne orgány jej dali povolenie na stavbu nehnuteľnosti na jej pozemku a na záver darovala nehnuteľnosti formou notárskej zápisnice svojmu manželovi zo svojho výlučného vlastníctva do jeho výlučného vlastníctva. A v roku XXXX je podaná žaloba, osobou, ktorá sa nikdy o nič vo vzťahu k nehnuteľnostiam nestarala,

že jej nehnuteľnosti patria. Otec žalobkyne 1/ nehnuteľnosti užíval pred vojnou, počas vojny a do znárodnenia v r 1961 a následne boli po 30 rokoch núteného obmedzenia vlastníckeho práva a jeho zbavenia v podstate odovzdané vlastníčke, žalobkyňi 1/, tá v roku 1990 nehnuteľnosti fyzicky prevzala, v roku 1994 postavila a v roku 1998 formálne skolaudovala záhradný domček aby žalobkyňa v roku 2006 zistila, že niekto užíva „jej“ nehnuteľnosti. Podanie žaloby v roku 2007 bolo pre žalobcov 1/ a 2/ prekvapením, šokom a celých 13 rokov sa bránili a odvolací ako aj Najvyšší súd SR im dali za pravdu. D. I. W. jej právni nástupcovia sa nikdy nestarali o hranice pozemkov, o nehnuteľnosti, o stromy o lesy, pozemky neobhospodarovali, pretože nikdy neboli ich vlastníctvom. Žalobcovia 1/ a 2/ riadne platili daň z nehnuteľnosti, starali sa a udržiavali nehnuteľnosť a nikdy ich nenapadlo, že by mohla nastať situácia že im bude vlastnícke právo odňaté. Poukázali na § 132 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa nadobudla vlastnícke právo dedením po svojom otcovi a následne ho previedla na svojho manžela a v dôsledku objektívnej okolnosti - plynutie času medzi rozhodnutím odvolacieho a dovolacieho súdu došlo v rozpore so zákonom a dobrými mravmi k zbaveniu jej vlastníctva, ktorú situáciu je potrebné konvalidovať. Žalobcovia 1/ a 2/ dnes čelia tlaku zo strany žalovaného 2/ ktorý na ktorého bolo prevedené vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. 269 a teda aj k nehnuteľnosti, na ktorej je postavený záhradný domček vo vlastníctve žalobcu 2/. Opakovane ich vyzval aby nehnuteľnosti vypratali. Vzhľadom na neochotu žalovaných riešiť problém vlastníctva k spornej nehnuteľnosti sú žalobcovia 1/ a 2/ nútení podať na súd žalobu o určenie tohto práva. V tomto prípade majú žalobcovia naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva rozhodnutím súdu, ktorý bude deklarovať skutočný stav a teda, že zrušené rozhodnutie súdu nie je možné považovať za podklad k dedičskému konaniu a vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nikdy nepatrilo právnym predchodcom žalovaných 1/ a 2/ ale naopak, vždy ho realizovali a vykonávali žalobcovia a ich právni predchodcovia. Pri hodnotení plnenia podmienok na realizáciu dodatočného dedičského konania je dnes nutné konštatovať, že dôvod jeho vyvolania a teda rozhodnutie súdu, ktoré konštatuje, že nehnuteľnosti do dedičstva patria, neexistuje. Podmienky na vyvolanie dedičského konania nie sú splnené a odpadli. A teda nemôže zakladať právom aprobovaný výsledok ani osvedčenie o dedičstve, ktoré len deklaruje nadobúdanie podielov. Dedičstvo sa ale nadobúda smrťou. V čase smrti poručiťky D. I., patrili nehnuteľnosti do vlastníctva žalobcov 1/ a 2/ a nie do vlastníctva právnej predchodkyne žalovaných 1/ a 2/. Neboli teda splnené podmienky na to, aby im bolo možné priznať záväzné právne účinky a nie je sporné že neboli splnené predpoklady na dodatočné prejednanie dedičstva a že žalovaní len využili stav v akom sa konanie nachádzalo, pričom museli a mali rátať aj s alternatívou zrušenia rozhodnutia a následkom spojeným so stratou vlastníckeho práva. Zákonnosť výsledku totiž zásadným spôsobom ovplyvňuje zákonnosť konania, ktoré tomuto výsledku predchádza. Z nepráva nemôže vzniknúť právo (ex iniuria ius non oritur) a vo vzťahu k žalobkyňi 1/ minimálne rozhodnutím v dedičskom konaní r. 1990 do podania žaloby plynula vydržacia lehota vyplývajúca v zákonnosť a správnosť rozhodnutia štátneho orgánu, ktorý štát disponoval listinnými dôkazmi preukazujúcimi vlastnícke právo otca žalobkyne 1/, táto nehnuteľnosti prevzala, riadne nerušene užívala nikdy nemala žiaden spor s právnou predchodkyňou žalovaných. Vzhľadom na vyššie uvedené skutkové a právne okolnosti sa domnievali, že sú splnené zákonné predpoklady na určenie vlastníctva v prospech žalobcov tak, že bude potvrdený stav, ktorý bol nezákonne vyvolaný na podklade rozhodnutia, ktoré bolo riadne zrušené.

3. Žalovaný v 2/ rade písomným vyjadrením k žalobe uviedol, že právna predchodkyňa žalovaného v rade 2/ nadobudla nehnuteľnosti tvoriace predmet tohto sporu na základe vydržania, pričom vydržanie predstavuje originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. Inštitút vydržania je upravený v § 134 OZ, ktorý ustanovuje, že oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom nehnuteľnosti, ak ju má v držbe po dobu 10 rokov, pričom vydržanie patrí k pôvodným spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva a oprávnený vydržiteľ toto vlastnícke právo nadobúda priamo zo zákona. Listinou spôsobilou na zápis vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním je právoplatné súdne rozhodnutie, ktorým súd vyhovel určovacej žalobe, alebo notárska zápisnica o vydržaní. Následne takéto súdne rozhodnutie alebo notárske osvedčenie okresný úrad, odbor katastrálny, vyznačí formou záznamu, ktorý má len deklaratórnu povahu, pretože zaznamenáva vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktoré už vzniklo na základe zákona. Z rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 02.06.2014, č. 6C/160/2007 vyplývajú skutkové závery a právne zdôvodnenie toho, že právni predchodcovia žalovaného v rade 2/ nadobudli vlastnícke právo k predmetu sporu vydržaním. Žiadali preto, aby súd pripojil celý spis Okresného súdu Žilina, č. 6C/160/2007, pričom po jeho preštudovaní doplnia toto vyjadrenie o ďalšie skutočnosti. Z dikcie § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že oprávneným držiteľom môže byť akákoľvek fyzická alebo právnická osoba (nemusí to byť len dedič pôvodného vlastníka), ak splní podmienky oprávnenej držby u nehnuteľnosti po dobu 10 rokov. Subjektom oprávneným k vydržaniu je akákoľvek

osoba spôsobilá nadobudnúť vlastnícke právo, teda fyzická osoba, právnická osoba alebo aj štát, pričom spôsobilosť fyzickej osoby vlastnými právnymi úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti vzniká v plnom rozsahu plnoletosťou. Pokiaľ žalobcovia poukazujú na zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.10.2018, sp. zn. 2Cdo 221/2017, tak ich tvrdenie je čiastočne zavádzajúce, nakoľko z tohto uznesenia vyplýva, že rozsudok Krajského súdu Žilina, 29.06.2015, sp. zn. 8Co/708/2014 bol zrušený predovšetkým z procesných dôvodov a nie pre jeho nesprávnosť z hľadiska zistenia skutkového stavu alebo právnych záverov. Dovolací súd mal za to, že odvolací súd si nebol istý správnosťou svojho právneho posúdenia veci a preto pripustil dovolanie, a preto je rozhodnutie nepreskúmateľné, čo treba považovať za inú vadu konania. Následne ak došlo ku späťvzatiu žaloby zo strany žalobcov v konaní 6C/160/2007 v štádiu odvolacieho konania, žalovaní v konaní 6C 160/2007 - v odvolacom konaní vedenom na Krajskom súde Žilina, č. 8Co 708/2014 mali správne postupovať v súlade s § 370 ods. 2 C.s.p. a trvať na tom, aby vec bola v záujme právnej istoty prejednaná a rozhodnutá a nebolo by potrebné vyvolávať ďalší súdny spor. V tejto súvislosti mali za potrebné poukázať na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, v zmysle ktorého z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany je treba postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet, t. j. nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má). Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. Žalovaný v rade 2/ nehnuteľnosti nadobúdal v dobrej viere od vlastníkov riadne vedených v evidencii nehnuteľností a nemal absolútne nijaký dôvod pochybovať o správnosti údajov zapísaných v evidencii nehnuteľností. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhli, aby súd žalobu ako nedôvodnú v plnom rozsahu zamietol a priznal žalovanému jeho nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

4. Žalovaný v 1/ rade v písomnom vyjadrení k podanej žalobe uviedol, že so žalobou nesúhlasí. Právna predchodkyňa, D. I. sa v konaní sp. zn. 6C/160/2007 žalobou zo dňa 23.01.2007 domáhala určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré nadobudla na základe rozsudku Okresného súdu v Žiline sp. zn. C II 282/48 zo dňa 10.12.1948 ako výlučná vlastníčka. V rozsudku Okresného súdu v Žiline sp. zn. C II 282/48 zo dňa 10.12.1948 boli predmetné pozemky označené ako komasované parcely v komasačnej zápisnici č. XXXX ako parcela XXX a parcela XXX. D.E. I. od vydania rozsudku Okresného súdu v Žiline sp. zn. C II 282/48 zo dňa 10.12.1948 po celé obdobie od roku 1948 do svojej smrti (počas súdneho konania) sa ako výlučná vlastníčka k týmto nehnuteľnostiam aj správala. Na základe výpisu listu vlastníctva č. XXX zo dňa XX.XX.XXXX však zistila, že tieto nehnuteľnosti sú zapísané v prospech W. D., žalobkyne v rade I/, s ktorou sa pokúšala aj prostredníctvom členov rodiny dohodnúť o dobrovoľnom vydaní. W. D. s vydaním nehnuteľností súhlasila, na základe čoho pripravila aj čestné vyhlásenie podľa § 63 zákona č. 323/92 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok), ktorým by ako dotknutý vlastník udelila súhlas k vysporiadaniu vlastníckeho práva formou osvedčenia o vydržaní, avšak žiadala ponechať na tomto pozemku do konca mesiaca O. XXXX chatku a včelín, s čím D. I. čestným vyhlásením zo B. XX.XX.XXXX súhlasila. Neskôr W. D. toto čestné vyhlásenie napriek pôvodnému príslubu podpísať odmietla. Preto ju D. I. písomným podaním zo dňa 09.11.2006 vyzvala na dobrovoľné vydanie nehnuteľností. Na túto výzvu reagovala negatívne podaním prostredníctvom svojej právnej zástupkyne zo dňa 04.12.2006. Skutočnosť, že D. I. na základe citovaného rozsudku aj reálne vstúpila do výkonu vlastníckeho práva, potvrdzuje vykonané dokazovanie v konaní OS Žilina sp. zn. 6C/160/2007. Navrhla, aby súd tento spis pripojil a sa s ním oboznámil. Navrhla sa oboznámiť so všetkými podaniami a tvrdeniami sporových strán a so všetkými vykonanými dôkazmi. Súd o nároku rozhodol v dôsledku účelových a obštrukčných krokov teraz žalobkyne v rade I/ a neskôr aj žalobcu v rade 2/ s dlhým časovým odstupom - rozsudkom sp. zn. 6C/160/2007-376 zo dňa 02.06.2014, ktorý bol potvrdený rozsudkom KS v Žiline sp. zn. 8Co/708/2014-413 zo dňa 29. 06. 2015. Krajský súd v Žiline pripustil proti svojmu rozhodnutiu dovolanie na posúdenie právnej otázky zásadného významu či v rozhodnutí štátneho orgánu, ktorým je rozsudok Okresného súdu v Žiline sp. zn. C II 282/48 zo dňa 10.12.1948 možno vidieť dobromyseľnosť a oprávnenosť držby ako aj presvedčenie nadobúdateľa, že mu vec

patri, a to i napriek tomu, že z tohto vyplývala potreba vkladu vlastníckeho práva do pozemkovej knihy. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 19.10.2018 spis. zn. 2Cdo 221/2017 rozsudok KS v Žiline sp. zn. 8Co/708/2014-413 zo dňa 29. 06.2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Pokiaľ vo veci právoplatne nerozhodol KS v Žiline, tak podaním žaloby došlo ku prekážke litispendencie a o žalobe by mal rozhodnúť súd v pôvodnom konaní. Pôvodné konanie bolo právoplatne skončené, treba sa osobitne venovať dôvodom, pre ktoré bolo rozhodnutie súdu druhej inštancie zrušené. Podľa dovolacieho súdu nie sú súdu zrejmé dôvody, pre ktoré tak urobil a preto pôsobí zmätočne. Pochybnosti, ktoré ponechal aj Najvyšší súd otvorené vyvoláva otázka, či rozsudok Okresného sudu v Žiline sp. zn. C II 282/48 zo dňa 10.12.1948 bol spôsobilý ako rozhodnutie štátu vyvolať dobromyseľnosť a oprávnenosť držby ako aj presvedčenie nadobúdateľa, že mu vec patrí, najmä ak vstúpil do jej faktickej držby po celú dobu svojho života. Bol presvedčený, že rozsudok Okresného súdu v Žiline sp. zn. II 282/48 zo dňa 10.12.1948 aj bez vykonaného následného vkladu do pozemkovej knihy možno ako titul nadobudnutia vlastníctva, dobromyseľnej a oprávnenej držby „je to možné akceptovať vzhľadom na to, že uvedený rozsudok nahradzujúci kúpnu zmluvu nemohol byť spôsobilý k vkladu vlastníckeho práva vzhľadom na prebiehajúcu komasáciu.“ Rozsudok Okresného súdu v Žiline sp. zn. C II 282/48 zo dňa 10.12.1948 bol vydaný pred účinnosťou tzv. Stredného občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb. a občianskeho zákonníka č. 40/1964 zb. Vývojom právnej úpravy sa výkon rozsudku Okresného súdu v Žiline sp. zn. C II 282/48 zo dňa 10.12.1948 stal nemožným, avšak tento vývoj nemal vplyv na dobromyseľnosť a oprávnenosť držby vlastníctvo právnej predchodkyne. Mal za to, že je nevyhnutné vnímať rozsudok Okresného súdu v Žiline sp. zn. C II 282/48 zo dňa 10.12.1948 aj ako rozsudok nahradzujúci prejav vôle účastníkov konania a bol dostatočným titulom. Predpokladom vydržania je skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí a posúdenie toho či držiteľ je alebo nie je dobromyseľný nemôže vychádzať len zo subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť je posudzovaná aj z objektívneho hľadiska, t. j. či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú od neho možno v konkrétnom prípade požadovať mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva veci, ktoré nie sú v jeho vlastníctve, resp. ku ktorým vlastníctvo nenadobudol. Vzhľadom ku skutkovému stavu v roku 1948 mohla Katarína Bugáňová aj objektívne nadobudnúť presvedčenie, že sa stala vlastníčkou sporných nehnuteľností, za ktoré dokonca už aj zaplatila kúpnu cenu. Z výsluchu pôvodnej navrhovateľky v konaní vyplynulo, že v rozhodnom období dokonca odvádzala aj stanovené množstvá poľnohospodárskych plodín štátu, tzv. kontingenty, čo je nesporne prejavom dobromyseľnosti a oprávnenosti držby predmetných nehnuteľností. Dobromyseľnosť a oprávnenosť držby D. I. bola preukázaná aj vykonaným dokazovaním. Dôvody, pre ktoré aj Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu zrušil, však už boli medzičasom vyriešené judikatúrou Ústavného súdu SR. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR 484/2015 z 14.11.2018 "Pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo išlo o dar ako bezodplatné plnenie. V prípade danej veci je podľa žalovaného v 1/ rade nesporné, že jeho matka nadobudla vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam poctivo, v súlade s dobrými mravmi. Pozemky nadobudla na základe rozsudku súdnej autority a zaplatila za ne kúpnu cenu a vstúpila do ich držby po celý svoj život, samozrejme okrem doby užívania pozemkov organizáciou socialistického hospodárstva. Vzhľadom k vyššie uvedenému navrhol, aby súd žalobu zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Žalovaný v 2/ rade v doplnení vyjadrenia k žalobe uviedol, že sa pridrižiava tvrdení a skutočností uvedených vo vyjadrení zo dňa 05.11.2019, pričom po preštudovaní spisu konania sp. zn. 6C/160/2007 dopĺňa a konštatuje, že súhlasí s tvrdeniami žalovaného v rade 1/ uvedenými vo vyjadrení zo dňa 17.02.2020 a týkajúcimi sa predovšetkým skutočnosti, že právna predchodkyňa D. I. nadobudla nehnuteľnosti tvoriace predmet tohto sporu na základe vydržania, pričom vydržanie predstavuje originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. Po preštudovaní spisu sp. zn. 6C/160/2007 zastával názor, že v rámci tohto konania, ako aj vykonaného dokazovania bolo preukázané, že právna predchodkyňa D. I. reálne vykonávala vlastnícke právo a sporné nehnuteľnosti dlhodobo, nepretržite a dobromyseľne ako vlastníčka aj užívala. Z konania sp. zn. 6C/160/2007 vyplývajú skutkové závery, ako aj právne zdôvodnenie toho, že právna predchodkyňa D. I. nadobudla vlastnícke právo k predmetu sporu vydržaním. Viacero svedkov a ich svedeckých výpovedí potvrdilo tvrdenia a skutočnosti, že D. I., resp. jej rodina sporné nehnuteľnosti dlhodobo obrábali, užívali a starali sa o ne, a to prakticky od roku XXXX. Tým, že nebol naplnený rozsudok OS ZA z roku XXXX, došlo k stavu, že v predmetnej pozemkovej knihe bol stále ako vlastníčkom evidovaný neboh. M. I.. Z vykonaného dokazovania zároveň vyplynulo, že D.E. I.

dokonca uzatvorila s M. I. zmluvu, na základe ktorej získala do svojho vlastníctva žalované nehnuteľnosti za odplatu vo výške XX.XXX,- Ksč. Tieto finančné prostriedky boli riadne vyplatené. Zastávame tak záver že D. I. nepochybne nehnuteľnosti riadne kúpila, riadne za ne zaplatila a užívala ich ako až do roku 1960, kedy ich začali užívať štátne majetky a následne zistila v roku 2006, že je na príslušnom LV vedený ako vlastník terajší žalobca v rade 1/. Bol názoru, že by bolo výrazne nespravodlivé, aby predané pozemky, ktoré D. I. nadobudla medzitým vydržaním, znova nadobudli do vlastníctva terajší právni nástupcovia neboh. M. I.Á.. Poukázal na § 130 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje, čo bol bezpochyby aj tento prípad. Právnu predchodkyňu D. I.F. je tak s poukazom na všetky okolnosti daného prípadu /subjektívne a objektívne/ možné bezpochyby považovať za oprávnenú držiteľku, ktorá sporné nehnuteľnosti riadne vydržala. D. I. sa od roku XXXX cítila bez pochybností ako vlastníčka. Pokiaľ žalobcovia poukazujú na zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 19. 10. 2018, sp.zn. 2Cdo 221/2017, opätovne uviedol, že ich tvrdenie je čiastočne zavádzajúce, nakoľko z tohto uznesenia vyplýva, že rozsudok Krajského súdu Žilina, 29. 06. 2015, sp. zn. 8Co 708/2014 bol zrušený predovšetkým z procesných dôvodov a nie pre jeho nesprávnosť z hľadiska zistenia skutkového stavu alebo právnych záverov. Dovolací súd mal za to, že odvolací súd si nebol istý správnosťou svojho právneho posúdenia veci a preto pripustil dovolanie, a preto je rozhodnutie nepreskúmateľné, čo treba považovať za inú vadu konania. Následne ak došlo ku späťvzatiu žaloby zo strany žalobcov v konaní sp. zn. 6C 160/2007 v štádiu odvolacieho konania, žalovaní v konaní sp. zn. 6C 160/2007 - v odvolacom konaní vedenom na Krajskom súde Žilina, sp. zn. 8Co 708/2014 mali správne postupovať v súlade s § 370 ods. 2 CSP a trvať na tom, aby vec bola v záujme právnej istoty prejednaná a rozhodnutá a nebolo by potrebné vyvolávať ďalší súdny spor. V tejto súvislosti a v tomto kontexte opätovne poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, v zmysle ktorého z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany je treba postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet, t. j. nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má). Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Bol názoru, že dôkazy v pripojenom spise však ukazujú výlučne v prospech právnej predchodkyne D. I. a jej právnych nástupcov. Zároveň zhodne so žalovaným v rade 1/ uviedol, že pokiaľ vo veci právoplatne nerozhodol Krajský súd v Žiline, tak podaním žaloby došlo k prekážke litispendencie. Napokon v tomto prípade žalovaný v rade 2/ nehnuteľnosti nadobúdal, resp. kupoval v dobrej viere od vlastníkov riadne vedených v evidencii nehnuteľností a nemal absolútne nijaký dôvod pochybovať o správnosti údajov zapísaných v evidencii nehnuteľností. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby súd žalobu ako nedôvodnú v plnom rozsahu zamietol a priznal žalovanému v rade 2/ jeho nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

6. Žalobcovia repliku nepodali.

7. Súd vo veci nariadil pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 16.09.2021 a v dôsledku jeho odročenia a z dôvodu vykonania ďalšieho dokazovania následne dňa 18.10.2021, na ktorom súd vo veci samej rozhodol.

8. Strany sporu v zásade po celý čas konania, aj pred súdom, zotrvali na svojej argumentácii v spore, ako ich uviedli v žalobe, či v podanom vyjadrení k žalobe.

9. Právna zástupkyňa žalobcov pred súdom uviedla, že žalobcovia v celom rozsahu trvajú na podanej žalobe, tak ako bola doručená Okresnému súdu Žilina. V celom rozsahu zotrvávajú na svojej skutkovej a právnej argumentácii a s odkazom na ustanovení § 181 ods. 1 CSP, na túto odkazujú. Uviedla, že K. Y. bola účastníčkou dedičského konania 15D, nadobúdala tak vlastnícke právo a neskôr vypovedala v rozpore s dedičským konaním. V rámci záverečnej reči uviedla, že rovnako ako v podanej žalobe a na prechádzajúcom pojednávaní, žalobcovia v celom rozsahu zotrvávajú na svojich vyjadreniach. Rovnako tieto vyjadrenia žalobcov odznali aj dnes v oboznamovanom spise, podľa toho, ktoré zápisnice navrhol oboznámiť zástupca žalovaného v 1/ rade. Žalobcovia nikdy nepopreli, že ich právny predchodca M. I. mal nejakú finančnú výmenu, alebo nejaké informácie ohľadne toku financií v r. 1947, kedy sa

však jednalo o pôžičku, resp. bola to dohoda o užívaní nehnuteľnosti, ale svedkovia v konaní 6C ako aj žalobcovia v tomto konaní vypovedali, že tá pôžička bola vrátená. Pokiaľ by k tomuto nedošlo, je len ťažké predpokladať, že pôvodná právna predchodkyňa žalovaných v rade 1/ a 2/ p. D. I. by nevykonala relevantné úkony na to, aby nejakým spôsobom akoby dotiahla do úspešného konca nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Dodnes nie je zrejmé, či rozhodnutie CII 282/48 nadobudlo, alebo nenadobudlo právoplatnosť a či došlo k podpisu listiny, ktorá by bola spôsobilá na zápis vo vzťahu k prevodu vlastníckeho práva. Právny predchodca žalobcov M. I. až do svojej smrti v r. XXXX opakovane zotrvával na tom, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu, sú jeho vlastníctvom. Nikdy nemal vôľu prevádzať vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam a následne v dedičskom konaní tieto nehnuteľnosti zdedila žalobkyňa v rade 1/. Účastníkmi tohto dedičského konania boli aj dcéry I. D., K. Y., ktorých výpovede dnes boli čítané a je zrejmé, že nadobúdali vlastnícke právo po svojom otcovi, takže mali vedomosť o tom, čo a v akom rozsahu vlastnil. Rovnako túto vedomosť museli mať aj žalovaní v rade 1/ a 2/, resp. právny predchodca žalovaného v rade 2/ a dedičia po D. I., ktorí až v r. 2014, kedy boli vypočúvaní si spätne spomínali na nejaké okolnosti, ktoré sa mali udiať v čase, keď oni boli ešte deťmi, ale nikto z nich neriešil nadobúdanie týchto nehnuteľnosti a skutočné vlastníctvo v r. 1984, kedy vlastne zomrel ich otec. Podľa ich výpovedí oni sami vraveli, že nehnuteľnosti kúpil ich otec U. I.. Dcéra, žalovaná v rade 1/, tvrdila, že ich nadobudla matka, ale synovia vypovedali, že otec. Žalobcovia v rade 1/ a 2/ od r. 1966, ako vypovedal p. D., boli v tom, že nehnuteľnosti, ktoré užívali štátne majetky a neskôr štátne lesy, patria M. I.. Vykonávali všetky relevantné úkony k tomu, aby po jeho smrti tieto nehnuteľnosti, ktoré boli stále zapísané ako vlastníctvo M. I. nadobudli a aby im boli v 90-tych rokoch vydané. Na týchto nehnuteľnostiach od r. 1992 hospodárili, oplotili ich, postavili si tam chatku. Takže vyjadrenia právnych predchodcov žalovaného v rade 2/ a žalovanej 1/ sú nepravdivé v tom smere, že nevedeli kto to užíva a v podstate nevykonali žiadne úkony smerujúce k tomu, aby nejakým spôsobom narušili kvalitu a spôsob užívania nehnuteľnosti žalobcami v rade 1/ a 2/, ktorí tieto užívali až do r. 2015. Takže aj v čase potom, ako vypovedali svedkovia v r. 2011, nerušene tieto nehnuteľnosti užívali žalobcovia v 1/ a 2/ rade. Žalobcovia v 1/ a 2/ rade listinami doloženými spolu so žalobou preukázali, že M. I. bol v čase smrti vlastníkom sporných nehnuteľnosti. Tieto nadobudli v dedičskom konaní p. D., ktorá následne časť týchto nehnuteľnosti darovala svojmu manželovi. Užívali nehnuteľnosti dobromyseľne, v dobrej viere minimálne 30, 40 rokov a nikto ich v tomto užívaní nikdy ani administratívne, ani fakticky nerušil. Cítia sa byť vlastníkami týchto nehnuteľnosti. Okolnosť, že nie sú zapísaní ako vlastníci týchto nehnuteľností v podstate spočívala v tom, že Krajský súd v Žiline v tom spornom konaní potvrdil vlastnícke právo žalovanej 1/ a jej súrodencov, ktorí následne v medziobdobí do zrušujúceho rozhodnutia Najvyšším súdom previedli časť vlastníckeho práva na žalovaného v 2/ rade. Dnes potom ako bolo toto rozhodnutie zrušené, v podstate je nastolený právny stav ako bol v r. 2007 pred podaním samotnej žaloby a vlastníkami týchto nehnuteľnosti sú, stále boli aj sa nimi cítili byť žalobcovia v rade 1/ a 2/. Vzhľadom k tomu súdu navrhla, aby podanej žalobe vyhovel a uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť nahradiť trovy konania v rozsahu 100%.

10. Právny zástupca žalovaného v 1/ rade pred súdom uviedol, že vzhľadom k obsahu a rozsahu ich písomného podania a uvedenia skutkových a právnych skutočností, zotrvávajú v celom rozsahu na vyjadrení. Tiež uviedol, že v konaní sp. zn. 6C vypovedala K. Y., ktorá uviedla, že jej otec M. ku dňu svojej smrti v B. G. nevlastnil žiadne nehnuteľnosti, okrem záhonu o ktorom hovorila žalobkyňa v 1/ rade, na ktorom sadili zemiaky. Záhon však nebol predmetom toho pôvodného konania, a nie je ani predmetom tohto konania. Sama sestra žalobkyne v 1/ rade potvrdila, že M. ku dňu svojej smrti nevlastnil tieto nehnuteľnosti. V rámci záverečnej reči uviedol, že vykonaným dokazovaním, a to výsluchom sporových strán pred týmto súdom, ako aj oboznamovaním s vykonaným dokazovaním vo veci 6C/160/2007, ktoré konanie nie je možné od tohto oddeliť nebolo preukázané, že by žalujúca strana nadobudla vlastnícke právo vydržaním, resp., že by toto vlastnícke právo mal nadobudnúť ich právny predchodca a že by žalujúca strana si mohla od vlastníckeho práva svojho právneho predchodcu odôvodňovať titul nadobudnutia, ako aj dobromyseľnosť v užívaní po zákonom stanovenú dobu. Z vykonaného dokazovania bolo nesporne preukázané, že skutočne právna predchodkyňa žalovanej 1/ D. I. v r. 1947 odkúpila od M. I., čiže od brata svojho manžela sporné nehnuteľnosti tým, že mu poskytla pôžičku. Za tieto peniaze odkúpila pozemky, uzavrela dokonca kúpno-predajnú zmluvu. Na základe uzavretej kúpno-predajnej zmluvy medzi ňou a M. I. malo dôjsť ku definitívnemu vysporiadaniu formou vkladu vlastníckeho práva do pozemkovej knihy, čo však v tom čase už Gašpar odmietol, resp. nevykonal a preto musela D. I. sa svojho práva domáhať súdnou cestou. Ako teda je konštatované v rozsudku Okresného súdu Žilina CII 382/1948 zo dňa 10.12.1948, titul nadobudnutia nie len samotný rozsudok, ale už aj kúpna zmluva z r. 1947, na ktorú tento rozsudok odkazuje. To, že následne nedošlo k zápisu

vlastníckeho práva v prospech právnej predchodkyne žalovanej v prospech D. I., čo mohlo byť vyvolané aj socializáciou v 50-tych rokoch, neznamená, že by D. I. nevstúpila na základe tohto hodnoverného nadobúdacieho titulu do dobromyseľnej držby, a túto dobromyseľnú držbu v podstate po celý svoj život v skutočnosti do doby, než nehnuteľnosti boli prevzaté organizáciami socialistického hospodárenia, či už štátnymi lesmi, alebo štátnym majetkom užívala. Tieto užívala nielen v tom pozitívnom zmysle, ale za užívanie týchto nehnuteľností ako vlastníčka musela v 50-tych a 60-tych rokoch odvádzať aj kontingenty. Pokiaľ sa týka dobromyseľnej držby, táto bola preukázaná paradoxne výsluchom samotnej žalobkyne W. D. na minulom pojednávaní. Ona potvrdila, že nehnuteľnosti užívala D. I.. Potvrdila, že síce oni mali nejakú nehnuteľnosť, na ktorej sadili zemiačky, ale p. W. D. povedala, že táto nehnuteľnosť bola v chotári, nevedela označiť ani jej lokalizáciu, kde sa nachádza. Povedala, že nevie na ktorom pozemku, že niekde na chotári. Tento pozemok sa nevolá B., K. S. Z.. Jedná sa o iné nehnuteľnosti, tak ako boli v miestnom žargóne označované. Pokiaľ sa týka oboznamovaných výsluchov svedkov v konaní 6C/160/2007, z ich výsluchov možno nesporne dospieť iba k jedinému záveru, že skutočne D. I. nehnuteľnosti od M. I. nadobudla, že mu za ne riadne zaplatila a nie je pravdou, že by došlo k vráteniu peňazí, tak ako teda tvrdí p. žalobca dnes. Nechal oboznámiť súd s jeho výsluchom na č. l. 186 spisu 6C/160/2007, pretože v tomto výsluchu žalobca - p. D. povedal, že údajne M. I. vrátil kúpnu cenu D. I.. Odkázal na jeho výsluch na minulom pojednávaní dňa 16.09.2021, kde p. D. tvrdí, že M. I. chcel vrátiť kúpnu cenu D. I., ale že ona jej vrátenie odmietla, že odmietla prevziať peniaze. Lož má krátke nohy a pokiaľ teda niekto chce aj lžou si privodiť zisk vo forme vlastníckeho práva, mal by si pamätať, čo v tej istej veci už raz hovoril a najmä ak sa jedná o tak závažnú skutočnosť týkajúcu sa nadobudnutia vlastníckeho práva ku veľkému pozemku v rodnej obci, ktoré vlastníctvo pozemku sa malo dotýkať života rodiny po desiatky rokov, po celú generáciu, tak by nemohlo dôjsť k takémuto rozporu v jeho tvrdeniach. Čiže nemohol by v jednom konaní tvrdiť, že bola kúpna cena vrátená a v druhom konaní tvrdiť, že chcela byť vrátená, ale že nebola vrátená, P. D. I. odmietla kúpnu cenu prevziať. Uviedol, že nebude vyhodnocovať dnešné vyhlásenie jeho právnej zástupkyne, kde sa priklonila opäť k tomu pôvodnému tvrdeniu z č. l. 186 súdneho spisu 6C/160/2007. Rovnako o skutočnosti, že nehnuteľnosť nadobudla D. I., ale že aj bola v dobromyseľnej držbe od toho r. 1947 v podstate, až do doby než si tam žalobcovia postavili chatku svedčia výsluchy všetkých ostatných svedkov, a to vrátane svedkýň, ktorých do konania zabezpečila dnes žalujúca strana, a to sestry p. W. D. - Z. I. D. W. K. Y.. Tieto svoju výpoveď začali síce tým, že samozrejme, že majú vedomosť o tom. Tvrдили, že pozemky boli M., avšak pokračujúcim výsluchom sa jednoducho tú lož neuniesli ďalej prezentovať. Nakoniec povedali pravdu. Povedali, že tieto pozemky užívala D. I., že pokiaľ tam niekedy aj oni išli pásť tie kozičky, alebo kravičky, že pomáhali D. I., že jej pomáhali sadiť zemiaky. To potvrdila či už I. D., povedala to nakoniec aj K. Y., ktorá na úvod pojednávania - svojho výsluchu sa nakoniec priznala, že bola W. D. ovplyvňovaná a inštruovaná ako má vo veci vypovedať. Pokiaľ sa týka okupácie pozemkov samotnými žalobcami, čiže žalobcom 1/ a 2/ po r. 1990 odkázal na výsluch p. žalobkyne W. D. na pojednávaní 16.09.2021, kde potvrdila, že D. I. nevedela, že si oni išli a chceli pozemok ohradiť a postavili si tam chatu. V tomto kontexte potom pôsobia skutočne hodnoverne svedecké výpovede svedkov v konaní 6C/160/2007, ktorí potom ako zistili, že niekto tú nehnuteľnosť ohradil, že niekto tam začal stavať chatu, tak začali zisťovať čo sa deje a začali hľadať dôkazy o svojom vlastníckom práve, čo sa jej nakoniec aj postupom času podarilo. Vo vyjadrení zo dňa 17.02.2020 odkázal na aktuálnu judikatúru, osobitne na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 484/2015 zo dňa 14.11.2018, v ktorom sa konštatuje, že pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky, v tom čase vyžadované. Za poctivý spôsob nadobudnutia Ústavný súd konštatuje, že treba považovať také nadobudnutie veci, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ zadržanú vec zaplatil dohodnutú cenu, príp. poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo išlo o dar, ak by sa malo jednať o plnenie bezplatné. Bol presvedčený, že v tomto konaní bolo jednoznačne preukázané, že D. I. poctivým spôsobom nadobudla sporné nehnuteľnosti, poctivým spôsobom za ne zaplatila. Využila finančné prostriedky svojho otca, ktorý sa dostavil do B. K. a peniaze odovzdal. Keďže M. I. odmietol realizovať prevod, tak D. I. musela opäť poctivým spôsobom sa svojho nároku súdnou žalobou domáhať a okresný súd v r. 1948 o tom rozhodol. Následne D. I. W. výlučná vlastníčka v dobrej viere tieto nehnuteľnosti spolu užívala so svojím manželom U. I.Ľ. a so svojou rodinou. Nie je preto podstatné, ak niekto tvrdí, že pozemky nadobudol U. I., že nadobudla D. I.. Po r. 1964 sa spôsob nadobudnutia kúpou v podstate v prípade jedného s manželov považoval za nadobudnutie do vlastníctva oboch manželov titulom BSM a preto už tieto dojmy, kto čo ako nadobudol v rámci toho, či to nadobudol manžel, alebo manželka sa nejavia ako podstatné. Mal za to, že skutočne D. I. vlastnila nehnuteľnosti po celý čas svojho života, a to titulom nadobudnutia podľa uhorského zvykového práva, nakoľko titul nadobudnutia bol už na základe zmluvy z r. 1947, najneskôr

s použitím ustanovení zákona č. 141/1950 Zb. tzv. stredného Občianskeho zákonníka, najneskôr dňom 01.01.1961, ak by aj akékoľvek iné pochybnosti o nadobudnutí vlastníckeho práva byť mali. Z tohto dôvodu navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť a zaviazat' žalobcov k náhrade trov konania v rozsahu 100%.

11. Právny zástupca žalovaného v 2/ rade pred súdom uviedol, že v celom rozsahu trvá na písomných vyjadreniach a žiada žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť a priznať aj náhradu trov konania a právneho zastupovania. V celom rozsahu sa stotožnil s vyjadrením právneho zástupcu žalovaného v rade 1/. Mal za to, že skutkový a právny stav je v tejto veci plne zosúladený, nakoľko na liste vlastníctva je zapísaný správny vlastník, ktorý nadobudol tieto nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy, v dobrej viere od oprávneného dediča, ktorému bolo vlastnícke právo potvrdené v právoplatne skončenom dedičskom konaní. V rámci záverečnej reči uviedol, že v celom rozsahu súhlasí s prednesom právneho zástupcu žalovaného v rade 1/. Mal za to, že z rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 02.06.2014, 6C/160/2007 ako aj z dnes vykonaného dokazovania vyplývajú skutkové a právne závery zdôvodňujúce toho, že právni predchodcovia žalovaných nadobudli v súlade so zákonom vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré tvoria predmet sporu a pričom žalovaný v rade 2/ kupoval nehnuteľnosť od žalovanej v rade 1/ v dobrej viere s tým, že ich kupuje od oprávneného dediča, ktorý tieto nadobudol dedením a ktoré mu toto dedičstvo bolo potvrdené Osvedčením o dedičstve 15D 939/2015. Žiadal preto žalobu ako bezdôvodnú zamietnuť a priznať žalovanému v rade 2/ aj náhradu trov konania a právneho zastupovania v rozsahu 100%.

12. Žalobkyňa v 1/ rade pred súdom uviedla, že v r. 1984, keď zomrel strýko, si to žalovaní nepreniesli a v r. XXXX, keď zomrel tata, tak on povedal, že to bude jej. Takže oni si to všetko preniesli. Mali všetky papiere. Žalovaní nemali jediného jedného papiera. Uviedla, že ich stretla p. D. I. a pýtala sa či majú toto, že či to majú poprenášané. Povedala jej, že áno. Ona povedala, že oni nemajú žiadneho papiera. Potom časom povedali, že tieto papiere ponachádzali, že mali niekde prepis. Po tatovej smrti si to poprenášali a si to ohradili a mali tam ovečky aj zemiaky. Takto to mávali stále, nepamätala si do ktorého roku. Potom im to žalovaní z ničoho nič zobrali. Zobrali im aj horu, len im oznámili, že oni to majú prenesené. Nakoniec to žalovaní predali, a teda oni z toho nemali nič. V roku XXXX-XXXX si na pozemku postavili chatku, vybavili si všetky papiere, chodili tam na víkendy. Nevedela uviesť, či o stavbe D. I. mala vedomosť. Uviedla, že asi nevedela. D. za ňou nikdy nebola, aby jej dali tieto nehnuteľnosti. Otec jej povedal, že po jeho smrti to bude naše. Mali tam nasadené zemiaky. Z hory si asi raz zobrali drevo, viac nič. Pozemok kde je chatka majú oplotený, plot staval jej manžel so synmi. Majú tam aj elektrinu aj studňu. Každý rok za pozemok platili dane. Súhlas so stavaním chatky a včelína od D. I. nemali, nepotrebovali, keď pozemok im patril. Pred rokom 1990 to užívala D. I. W. Z. to zobralo družstvo. Predtým ako to zobralo družstvo tak to užívala D. I., mala tam zemiaky. Nevedela uviesť kto obhospodaroval les pokiaľ to zobralo družstvo. Domnievala sa že to užívali štátne majetky. Oni v lese nehospodárili, mali tam len zemiaky. Uviedla, že so späťvzatím žaloby v konaní sp. zn. 6C nesúhlasili. O vzťahoch právnych predchodcov nemala vedomosť. Nevedela ani o rozsudku sp. zn. CII z roku 1948. Sporné pozemky užívala od roku 1991-1992. Nikto ju v priebehu času neupozornil, že pozemky jej nepatria. Pozemky označené W. B. neužívali, raz si tam zobrali drevo. Ostatné pozemky na T. užívali, že tam mali nasadené zemiaky. Nevedela presne uviesť na ktorom presne pozemku. Uviedla, že na T. to mali.

13. Žalobca v 2/ rade pred súdom uviedol, že žalovaní vedeli, že predmetné pozemky im nepatria. Vedeli to v čase smrti svokra M., v roku XXXX. M.Z. I. chcel vrátiť peniaze, oni nechceli prebrať peniaze. To nebolo predané, oni chceli za tie peniaze nadobudnúť tie pozemky. V roku XXXX to manželka zdedila a asi v roku XXXX chatu postavili. Keď sa to vymeralo, urobil sa geometrický plán a sa to vytýčilo. Robil figuranta. Dostal pokutu 2 600 eur, keď mal chatu na čierno postavenú. V roku XXXX všetky plány musel vybehať, že to bolo vyňaté z poľnohospodárskej pôdy. To boli zdĺhavé behania. Všetko robila stavebná komisia, čo tie plány zhotovovali. Plány chatky majú porobené. Ku chatke robili aj elektriku, kopali tam 230 m káble. Museli aj starostovi nahlasovať umiestnenie kábla. Ten pozemok je celý oplotený. Je tam pletivo a železné stĺpiky. Máme postavenú aj studňu. Je tam vykopaná studňa a sú tam skruže. Vysadili aj ovocné stromy, za tých 30 rokov tam už vyrástli. D. I. pozemky nevlastnila. Nemala k tomu ani list vlastníctva, všetko to bolo zapísané na M. I.. Tam bol urobený podvod. Uviedol, že K. Y. je jeho švagriná, sestra jeho manželky. O vzťahoch právnych predchodcov a rozsudku z roku 1948 sa dozvedeli, až keď priniesli papiere z archívu, asi v roku 2007. Uviedol, že zotrúva na výpovedi, ktorú uviedol v konaní sp. zn. 6C/160/2007.

14. Súd vykonal dokazovanie aj oboznámením sa s listinnými dôkazmi produkovanými stranami sporu relevantnými pre rozhodnutie vo veci samej, vrátane navrhnutých listín pripojeného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 6C/160/2007 a tiež podstatnej časti rozsudku sp. zn. CII 282/48.

15. Podľa LV č. XXX k. ú. B. K. výlučným vlastníkom parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X je žalovaný v 2/ rade. Titulom nadobudnutia je Kúpna zmluva K. XX/XXXX, povolená 16.03.2017-XX/XX a X. XXX/XXXX- žiadosť o zápis geometrického plánu č. XX/XX-XX/XX. Podľa LV č. XXX D..Ú.. B. K. výlučným vlastníkom parc. č. XXX O. I.J. A.. Titul nadobudnutia je Z 1125/16 - Osvedčenie o dedičstve č. 15D 939/2015, Dnot 117/2016-59/16.

16. Podľa rozhodnutia štátneho notárstva v Čadci D 151/901-14 zo dňa 07.05.1990, dedičské konanie po M. I. les v užívaní ŠL parc.č. C. XXX o výmere XXXX m2 a roľu v užívaní ŠM parc. č. EKN XXX o K. XXXX m2 nadobudla žalobkyňa v1/ rade.

17. Dňa 30.09.1991 žalobkyňa v 1/ rade žiadala riaditeľstvo Štátnych majetkov o vydanie parcely č. EKN XXX D..Ú.. B. K..

18. Dňa 14.10.1991 štátny majetok Čadca š.p. a žalobkyňa v 1/ rade uzavreli dohodu o ukončení práva užívania parc. č. XXX D..Ú.. B. K.. Podľa doplnku dohody o prinavrátení užívacích práv medzi žalobkyňou v 1/ rade a organizáciou LH Č. pozemky boli odovzdané SPF a dodatočne sa odovzdajú vlastníkom, ktorí sa o ne prihlásili. Dňom uzavretia tejto dohody 14.08.1995 sa ruší nájom vzniknutý podľa § 22 ods. 2 zák. č. 229/91 Zb. Lesný pozemok sa odovzdáva ako celok.

19. Podľa notárskej zápisnice N 24/2009 žalobkyňa v 1/ rade a žalobca v 2/ rade uzavreli darovaciu zmluvu, v rámci ktorej daryňa darovala obdarovanému parc. č. C. XXX orná pôda o výmere X XXX m2 k.ú. B. K..

20. Podľa rozhodnutia OÚ KNM, odbor životného prostredia č. ŽP-98/12599 zo dňa 07.10.1998 bolo vydané dodatočné stavebné povolenie a zároveň užívacie povolenie k záhradnej chatke postavenej na parc. č. D. XXX/X D..Ú.. B. K. pre žalobkyňu v 1/ rade. Podľa GP 158/1998 zo dňa 28.04.1998 Ing. O. P. Z.. Č.. T. XXX/X o výmere XX m2 je vytvorená z parcely č. C. XXX o výmere XXXX m2 na LV č. XXX. Rozhodnutím OÚ KNM pozemkový odbor č. W. zo dňa XX.XX.XXXX bol udelený súhlas k použitiu poľnohospodárskej pôdy na parc. č. CKN XXX/X D..Ú.. B. K.F. pre stavbu záhradnej chatky.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 2Cdo 221/2017 zo dňa 19.10.2018 zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 29.júna 2015 sp. zn. 8Co/708/2017 a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

22. Z rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. CII 282/48 z roku 1948 vyplýva, že na základe súhlasných a jednoznačných výpovedí svedkov súd vzal za dokázané, že medzi stranami, a to teda medzi Gašparom ako právnym predchodcom žalobkyne a Katarínou Bugáňovou, ako právnou predchodkyňou žalovaných na ozrejenie zo strany súdu, došlo k dohode o riadnej kúpnopredajnej zmluve sporných nehnuteľností. Jedná sa o nehnuteľnosti 416 a 326 v skratke a žalovaný ani nepoprel, že by kúpnu cenu bol obdržal a preto že medzi stranami došlo k riadnemu ujednaniu o predmete kúpy a o cene a tiež k vyhotoveniu dočasnej zmluvy, predávateľ je povinný podľa platného práva kúpiteľovi vystaviť listinu spôsobilú ku vzťahu vlastníckeho práva na nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom kúpopredaja. Práve žalobníčka domáha sa na tomto základe ku vkladu vlastníckeho práva spôsobilej listina a keďže tento svoj nárok dokázala, súd jej žalobe musel v plnom rozsahu vyhovieť a žalovaného podľa žalobnej žiadosti posúdiť.

23. Podľa zápisu spísaného na MNV Dolný Vadičov zo dňa 09.04.1986 obsiahnutého v spisovom materiáli sp. zn. 6C/160/2007 vyplýva, že na základe obhliadky pozemkov nachádzajúcich sa na súkromnom vlastníctve bolo zistené, že došlo k poškodeniu predmetných pozemkov. K poškodeniu došlo v súvislosti s výstavbou plynovodu Žilina - Čadca. Na jednotlivých pozemkoch vznikli nasledujúce škody. A je tu S. D. I., ktorá mala mať poškodených 15 ks jabloní, ktoré mali mať 12 rokov.

24. Okresný súd z obsahu spisového materiálu sp. zn. 6C/160/2007 oboznámil navrhnuté listiny. Podľa výsluchu A. I. z obhliadky na mieste samom zo dňa 30.04.2015 v konaní 6C nehnuteľnosť, o ktorej sa teraz bavíme a pred ktorou stojíme, patrí mojej mame p. D. I.. D. I. je moja mama. Moja mama kúpila túto nehnuteľnosť od otca odporcu. Odvtedy ako kúpila túto nehnuteľnosť, tak riadne túto nehnuteľnosť aj užívala, pracovala na tejto nehnuteľnosti a samozrejme my sme jej ako deti pomáhali. Nevieť presne kedy sa táto nehnuteľnosť oplotila, asi okolo r. XXXX. Nevieť kto tú nehnuteľnosť oplotil. Potom, ako

vzniklo toto oplotenie, tak moja mama začala pátrať kto si to vlastne oplotil, resp. kto to vlastne užíva nehnuteľnosť a mali sme veľký problém dopátrať, kto to tam vlastne oplotil a až potom sme zistili, že to bol odporca. To sme zistili asi pred rokom, že to užívajú D.. Na nehnuteľnosti sme pestovali zemiaky, ďatelinu, žito a tak sme to postupne striedali. Takto sme na tejto nehnuteľnosti hospodárili do doby, pokým nám to nezobrali štátne majetky. Už neviem v ktorom roku nám to zobrali. Na ostatné otázky neviem konkrétne odpovedať, čo bolo potom, keď štátne majetky zanikli. Na tieto otázky bude odpovedať moja mama. Čo sa týka plynovodu neviem, či tá tyč oranžovo-čierna znázorňuje vedenie toho plynovodu, ale viem, že sme za to dostali aj nejaké peniaze. Tie peniaze prišli mojej mame. Máme aj schovaný šek. O dedičskom konaní po M. I. neviem nič. Na ďalšie otázky právneho zástupcu sa neviem vyjadriť, najmä na otázku, či kúpna zmluva, keď moja mama túto nehnuteľnosť kupovala, či nadobudla účinnosť. Nikdy neprišiel p. I., že prečo to vlastne máme a prečo to užívame, prečo tam sadíme ďatelinu, prečo tam sadíme zemiaky. Boli sme priatelia. A.E. I. v rámci výsluchu pred súdom v konaní 6C uviedol, že samotná odporkyňa je moja sesternica a navrhovateľka je ujčíná. Táto nehnuteľnosť, na ktorú sa pozeráme a ktorá je predmetom sporu patrí navrhovateľke D. I.. Tá to kúpila od ujca M. I.. Ja si pamätám, že keď to D. I. kúpila, tak sa tu pestoval jačmeň, žito, zemiaky, dokonca som tu chodil pomáhať ujcovi U. I. sadiť stromy, pomáhal som vykopávať zemiaky. Presne neviem dokedy to obrábali i.i. Bolo to do doby, keď si to potom obrali štátne majetky. Myslím si, ale nie som si istý, že to boli 60-té roky. Plot, ktorý oplotuje túto nehnuteľnosť postavil pravdepodobne odporca, teda D. a aj tú chatku, ktorá tam stojí. Táto nehnuteľnosť bola voľná, nebola ohradená. Ja som mal asi XX W. XX rokov, keď prišiel p. S., prišiel do domu mojej starej mamy D. I. a dal jej peniaze. Ja som bol chlapec, takže neviem koľko tam bolo peňazí. Prevezla ich ujčíná, teda D. I. a komu ich dala, tak to neviem. M. I. pri odovzdávaní peňazí nebol. Viem dobre, že D. I. F. M. I. kúpila všetok jeho nehnuteľný majetok, ktorý mal v choťari. To teraz ale neviem povedať aké parcely to konkrétne boli. Neviem, ako sa dojednali kupujúci a predávajúci, hovorím, že som bol vtedy chlapec. V čase, pokým túto nehnuteľnosť obhospodarovala D. I., tak ja si nepamätám, že by boli nejaké spory medzi ňou a M. I., ktorý jej to predal. Neviem, či sa M. I.Á. domáhal vrátenia tejto nehnuteľnosti. W. K. v konaní 6C pred súdom uviedol, že nehnuteľnosť, pri ktorej stojíme patrí tu prítomnej, teraz sa dostavila účastníčka konania navrhovateľka D. I.. Bol som v tom čase chlapec, pamätám si, že nehnuteľnosť kúpila p. D. I. od M. I.. Neviem, za koľko to kúpila, hovorím, že som bol chlapec. Užívala to p. navrhovateľka až do doby, pokým neprišli štátne majetky a nezobrali to. Stále to užívajú štátne majetky, okrem nehnuteľnosti, ktorá je oplotená a ktorá je predmetom sporu. Neviem, ale mám taký dojem, že ešte p. navrhovateľka kúpila od toho M. I. aj les. Viem, že potom túto nehnuteľnosť obhospodarovali p. navrhovateľka s manželom a svojimi deťmi. Ja som v tom čase býval K. K.. M.Z. I. E. taký hospodár. On chodil po svete a predal potom túto nehnuteľnosť vlastne bratovi U. I., teda manželovi p. I.. Viem, že to predal za finančnú hotovosť, ale za koľko to neviem povedať. Podotýkam, že títo bratia U. W. M. I. vychádzali dobre, boli to bratia. Ja si nepamätám, že by sem prišiel M. I. a pýtal naspäť nehnuteľnosť. O tomto ja nič neviem. Ja som nebol pri podpisovaní kúpno-predajnej zmluvy. Bol som malé dieťa a viem o tom len z počutia. Len z počutia ako 10-ročný chlapec viem, že boli vyplácané peniaze za túto nehnuteľnosť, ale neviem, ja som pritom nebol. Neviem povedať za koľko ani neviem kedy to bolo. O. O. v konaní 6C pred súdom uviedla, že ja som dcérou samotnej navrhovateľka D. I.. Nehnuteľnosť, o ktorú sa jedná a stojíme pri nej, patrí mojej matke. Moja mama, resp. jej manžel, môj otec kúpil túto nehnuteľnosť od M. I.. Ja som mala asi 5 alebo 6 rokov, keď si ešte pamätám, čo si teda pamätám, že sme tu chodili pracovať na túto nehnuteľnosť. Dokonca sme tu chodili pásť. Ja si ešte pamätám, že tu otec mojich rodičov prišiel z I., doniesol peniaze mojej mame a ona za tieto peniaze kúpila túto nehnuteľnosť od M. I.. Ja som pritom nebola. Ja som vtedy nebola na svete, ale toto viem všetko z počutia. Potom to získali štátne majetky, potom sa tam ťahal plyn. Viem, že za to, že sa tam vyrúbali nejaké stromy, tak moja mama dostala aj peniaze, lebo ich sadil môj otec. Nepamätám si kedy to štátne majetky zobrali. My sme sa začali o tú nehnuteľnosť zaujímať, keď sme videli, že odporkyňa, resp. odporcovia začínajú okolo tam toho robiť, len sme nemohli získať žiadne podklady a doklady o tom. Zrazu sa stratila aj zmluva a kadečo. My sme sa už dlhšiu dobu o to zaujímali, ale čo keď sme boli stále v archíve odbíjaní s tým, že pokým neviem č. konania, tak sa k spisovému materiálu nedostaneme. Až pred rokom alebo pred dvoma sa sprístupnili tieto informácie. Postačili, keď sme len približne povedali rok a dostali sme sa k týmto papierom. Bolo to asi pred rokom, keď prišiel za mnou manžel samotnej odporkyne a ten mi sám povedal, že vie o tom, že tá nehnuteľnosť patrí nám, lebo sme túto nehnuteľnosť získali súdom. Ešte nám povedal, že tam majú včely a požiadal nás, či by sme ich tam nenechali tie včely dokonca mája. Ďalej uviedla, že vie, že moja mama, ale toto viem len z počutia, že kúpila aj ďalšiu nehnuteľnosť od M. I.. Teraz je to momentálne hora. Čo to bolo vtedy, ja neviem. Bola som malé dieťa či to boli pasienky, alebo nejaké porasty, o tom neviem. Š. G. v konaní 6C pred súdom uviedla, že si pamätá, že p. I. tam robila. Pokým má vedomosť, tak myslí, že p. navrhovateľka získala túto nehnuteľnosť po

komasácii. Viem, že obrábala do doby, pokým to neprešlo do družstva. Mohlo to byť XX W. XX rokov dozadu. Ja som mohla mať v tom čase asi XX W. XX rokov. Viem, že navrhovateľka ma ešte aj iné pozemky, ale kde to neviem povedať. Neviem, od koho kúpila D. I. tú nehnuteľnosť. Viem, že to mala po komasácii. Uviedla, že sa tu s nikým z prítomných nerozprávala o tom, čo dnes rozprávala pred súdom. W. K. v konaní 6C pred súdom uviedla, že viem, že I. to obrábali do doby pokým to nezobralo družstvo. Viac Vám skutočne k tejto veci neviem povedať. Neviem ako to I. získali do svojho vlastníctva. D. I. v konaní 6C pred súdom uviedla, že túto horu, čo urobil fotku aj sudca, som kúpila od M. I.. To bolo za tých XX XXX Sk. Horu, aj tú roľu, na ktorej sme pred chvíľou boli, som kúpila naraz. V čase, keď som to kupovala, tak to boli také pasienky. To až potom vyrástli tieto stromy a sa z toho stala hora. V tom čase ako mi zobrali roľu štátne majetky, tak mi zobrali aj tieto pasienky, kde už teraz stojí hora. Tiež tu pásavali v tom čase ovce. Dokonca my sme pestovali plodiny, mali sme tam nasiaty ovos. Štátne majetky potom to nechali tak a vidíte vyrástol z toho les. Potom to získali štátne lesy od majetkov a tieto tiež nechali tak. Potom to štátne lesy vrátili celej dedine tieto hory. My sme podpisovali jednu kúpno-predajnú zmluvu s p. M. I.. To bol ten pozemok, na ktorom sme boli a teraz tento pozemok, na ktorom je teraz už les. V čase, keď som to kúpila od M. I., tak boli to pasienky. Vedľa mňa bol sused, mal taký kúsok, taký pás, volal sa O. I.. M. I. bol môj švagor, môjho muža brat. Ja si dobre pamätám, že sme od M. I. kúpili tieto nehnuteľnosti. To bol ako les, hory, B. a časť pozemku sme kúpili pod krížom. Boli sme aj u notára. Notár spísal takú zmluvu. Ja som ani nechcela tieto nehnuteľnosti, lebo ja som mala lepšiu kúpu. Aj som mu to chcela vrátiť, ale on mi povedal, že mi už peniaze nemôže vrátiť, lebo že ich už minul. Ja som bola z toho dosť nešťastná, lebo ja som z týchto nehnuteľností, ktoré som vlastne kúpila, tak som musela odvádzať kontingenty a to bol problém. Ako som kúpila tieto nehnuteľnosti, tak som ich aj užívala. Potom prišla komasácia a tak sa to scelilo. Na tejto nehnuteľnosti som sadila zemiaky, žito, jačmeň. Muselo sa robiť, lebo sa museli odvádzať aj kontingenty. Doslovne mi povedali, že pokým nebudem odvádza kontingenty z týchto nehnuteľností, tak mi vyhodia syna zo školy. Na tejto nehnuteľnosti sme mali posadené aj ovocné stromčeky. Sadil ich môj muž a ja. Boli tam dva rady ovocných stromov. Jeden rad stromov, keď tam dávali plyn, tak nám ich vyhodili. Naše stromy potom plynári aj zaplatili asi 4 000 Sk. Plynári tie peniaze vyplatili mne. Tuto odporcovia tvrdia, že aj oni dostali peniaze, ale či by boli plynári takí sprostí, aby dávali aj im aj mne. Čo sa týka tých nehnuteľností Dielnice, tak tam boli kedysi pasienky. To sa tam vyrúbal a robili sa tam pasienky. My sme na tých pasienkoch zasadili trávu, aby sme mali kde kravy pásť. Potom to však zobrali štátne lesy a neskôr myslím že štátne majetky. Na týchto pasienkoch na Dielniciach som pásavala kravy. Ja som už o 6:00 hod. ráno mala kravy tam, ktoré sa tam pásli. Čo sa týka Boženy Kašajovej, tá nevedela ani čo je to motyka. Tá mi nepomáhala. Zoltán Bugáň v konaní 6C pred súdom uviedol, že ja viem, čo je predmetom dnešného pojednávania. My susedíme tuto blízko s p. navrhovateľkou a ja mám pasienok vedľa jej pasienku. Chodieval som tam pásť kravy so synom p. navrhovateľky. Čo si ja pamätám, tak to bola navrhovateľka a jej manžel, ktorý sa výlučne starali o túto nehnuteľnosť - o pasienok, o ktorom sa teraz momentálne rozprávame. Viem, že tam klčovali stromy, siali tam, orali, takže ja som na tej nehnuteľnosti videl navrhovateľku a jej manžela. Takto si to obhospodarovali do doby, pokým neprišla socializácia. Viem, čo sa týka lesného pozemku, tak ja tam mám vedľa nehnuteľnosť, takže viem, že aj o tento lesný pozemok sa starali výlučne navrhovateľka s jej manželom. Ja nemám žiadnu vedomosť, že by si odporcovia robili nejaké nároky na tento pozemok, teda myslím p. D.. Ani neviem, že by tam boli nejaké spory ohľadom, či už pasienka alebo lesa. Otcem p. D. I. M. I.. M. I. do socializácie sa vôbec o tieto pozemky nestaral, nehospodáril na nich a pokým ja viem, tak v dedine nemal žiadne iné pozemky, ani nehnuteľnosti. Viem, že M. I. bol zamestnaný, ale nemal hospodárstvo, že by choval kone, kravy, alebo nejaké nehnuteľnosti. Viem, že sa jedná o nehnuteľnosť p. navrhovateľky. Vedľa ukazuje kde on mal vlastniť časť nehnuteľnosti a vedľa to užíva navrhovateľka. Pokým ukazujem na tejto časti nehnuteľnosti kde si to vyklčovali a kde tam orali a siahli, tak toto robili do socializácie. Ako vlastníctvo p. navrhovateľky označil pozemok očíslovaný s číslom XXXX, kde mal predloženú mapku zo znaleckého posudku XX/XXXX. Jedná sa o číslo porastu nie parcely. Svedok tiež udáva, že od malička tam chodil pásť kravy. Mal som tak 15, 16 rokov. Najprv sa brali do družstva role, orná pôda, tie sa zosocializovali a išli do družstva. Pasienky ešte súkromníkom ostali, ale tie sa potom neskôr socializovali a prešli takisto do družstva. Ja neviem, ako nadobúdval vlastníctvo k tomu pasienku, bolo povedané, že vlastníctvo je p. navrhovateľky, ale ako to vlastníctvo získala, to neviem povedať, ja som sa o to nezaujímal. To už sa týka pasienka a hovorím aj o samotnom lese. Bolo povedané, že je to ich, ale akým spôsobom, či to kúpili, alebo získali darom, to ja neviem povedať. Ja som to počul od syna navrhovateľky, že sú oni vlastníckmi týchto nehnuteľností. Povedal mi syn navrhovateľky, že tie pozemky sú ich. Znova opakujem, že ja som videl na týchto nehnuteľnostiach len navrhovateľku, jej manžela, ktorí na týchto nehnuteľnostiach pracovali. Hore sa hovorilo B., W. Y. B.. A. I. v konaní 6C pred súdom uviedol, že pred socializáciou, aj počas socializácie nehnuteľnosť nad domami, ten pasienok užíval U. I.,

J. I. I. M. I. a manžel navrhovateľky. Pokým viem, tak tieto nehnuteľnosti, myslím horu aj pasienok, kúpila navrhovateľka od M. I.. Ja som mal asi XX rokov a bol som pritom, keď navrhovateľkin otec priniesol peniaze a dal to svojej dcére, že tu má finančné prostriedky, aby si kúpila horu a ten pasienok. Nevieť koľko tam bolo peňazí, to neviem povedať, mal som XX rokov. Pokým ja viem, tak tieto nehnuteľnosti výlučne užíval U. I.. Dokonca aj po socializácii, odovzdával z plodín úžitky ako kontingent. M. už potom neostala žiadna nehnuteľnosť, žiadne pozemky. Ostal mu len pozemok pod chalupou, pokým ja viem. Ja nemám vedomosť, že by M. sa domáhal naspäť týchto nehnuteľností, alebo že by si na ne nejaký nárokoval. On bol remeselník, on bol mäsiarom, jeho manželka bola krčmárka. On sa nepotreboval zapodievať pestovaním plodín. Museli sa odovzdávať kontingenty a pokým ste to neplnili, tak ste mohli ísť do basy. Takže on to nepotreboval a pozbavoval sa týchto nehnuteľností a pracoval si na svojom. Nevieť o žiadnych dohodách, zmluvách. Viem, že tam doniesol peniaze, dal ich svojej dcére, a to bolo všetko. Ja naozaj neviem o žiadnych dohodách ani zmluvách. Ja neviem, čo sa potom s tými peniazmi stalo, ktoré doniesol otec tu p. navrhovateľke. W. K. Z. súdom v konaní 6C uviedol pokým ja viem, tak na tých nehnuteľnostiach výlučne hospodárili I., teda najmä U. I. s manželkou a so starým mládencom L. I.. O tom sú určite aj papiere, že odovzdávali kontingenty, to boli výlučne oni, čo odovzdávali kontingenty z týchto nehnuteľností. Ja len z počutia viem, že si to mali nejakú kúpiť od svojho brata p. M., ale toto viem z počutia, ja som pritom nebol, že či to bola nejaká zmluva dohodnutá, alebo niečo. Aj pred socializáciou tieto nehnuteľnosti užíval U. I. so svojou manželkou, či už ten pasienok, alebo les. Podľa mňa to musí mať všetko urobené M. I. S. U. I., oni sa nehádali, oni spolu normálne vychádzali a pokým viem, tak M. I. si nerobil žiaden nárok na tieto nehnuteľnosti. My sme dlhé roky pri sebe bývali. Ja som ich sused, tak o tomto sa rozprávalo, že to majú takto poriešené. Aj od mojich rodičov som takéto veci počul. A. I. pred súdom v konaní 6C uviedla, že ja som dcérou navrhovateľky. Pokým ja mám vedomosť, tak moja mama nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu, to je pozemok nad domami, ktorý je oplotený a bývalý pasienok, teraz je to hora, les, tak kúpila od strýka M.. Tento jej tieto nehnuteľnosti predal. Prišiel ako prvý k mojej mame a otcovi, že sme rodina, že či nechcú ako rodina kúpiť, že ak to nekúpi rodina, tak to predá niekomu inému. S počiatku to moja mama nechcela kúpiť, ale potom si povedala, že peniaze nejakú zoženie a kúpilo sa to. Pamätám sa na to, že jej z I. doniesol jej otec na to peniaze. Povedal jej, že je to ako dedičstvo po jeho rodine. Tak ten jej dal ešte peniaze na kúpu týchto nehnuteľností. Ja si od detstva pamätám, že tam výlučne na týchto nehnuteľnostiach robila moja mama a otec. Kosilo sa to, sadili sa zemiaky, sialo sa. Ako malé dieťa som tam chodievala a robili sme na týchto nehnuteľnostiach. Čo sa týka lesa, o ktorom sa teraz bavíme, o tejto nehnuteľnosti, tak to bol kedysi pasienok. Pásavali sa tam kravy. Časť bol pasienok, tam sa pásavali kravy a časť bola orná pôda. Potom ako to zobral štát, tak to zarástlo a je z toho teraz les. Kontingenty z toho odovzdávali výlučne z týchto nehnuteľností moji rodičia. Z. M. si nikdy nerobil následne nárok na tieto nehnuteľnosti. Dokonca ja si pamätám, že moja mama už bola tak zodretá, tak chcela mu jednu nehnuteľnosť vrátiť, aby jej dal peniaze naspäť, ale ten nechcel o tom ani počuť. Viem, že to vlastníctvo sa prejednávalo na súde. Myslím, že to bolo tu v Ž.U.. To viem aj od mamy a ona bola v tom, že je to všetko v poriadku. Ešte nejaký advokát spomínal, že je to v poriadku, že je to vyhraté, takže ona sa potom o to už nezaujímal. Nevieť, či to bol advokát alebo notár. Narodila som sa v r. XXXX. O. som nehovorila, že som bola pritom, keď som videla odovzdávanie peňazí, ja som povedala, že som to len počula od nášho otca, ktorý nám to stále rozprával a ďakoval, že má takú dobrú svokru. A. I. pred súdom v konaní 6C uviedol, že ja som manželom svedkyne, ktorá teraz odišla z pojednávacej siene - pani I., a tu navrhovateľka je moja svokra. Ja z počutia od neb. U. I. viem, že kúpili tieto nehnuteľnosti aj tú roľu nad domami, ako aj les. Kedysi to bol pasienok, tak to kúpili. Kúpili to od neb. M., to je od brata navrhovateľky. Môj neb. svokor mi ukazoval nehnuteľnosti, bolo to v čase, keď som sa vrátil z vojny. V r. XXXX sme sa boli prejsť a ukazoval mi, že táto nehnuteľnosť je moja, takže mi to poukazoval a vtedy mi rozprával ako to získal. Hovoril mi, že to kúpili s manželkou. I. D., S. W. D., pred súdom v konaní 6C uviedla, že je dcérou M. I.. Tento mi o tých nehnuteľnostiach rozprával. Hovoril, že on si požičal peniaze, ale že ich vrátil a nehnevali sa nikdy. Bolo to na B. a roľa tam, kde sme chodili a na B. sme chodili a pásavali sme tam. My sme nemali žiadne hospodárstvo iba kozu. Tak oni to obrábali. On povedal, že si to zaplatil, vyplatil. Ja si osobne dobre pamätám, mala som asi 10 rokov a chodili sme na pozemky. Boli to pôvodne lesné pozemky, volá sa to B. a chodili sme tam pásavať kozu. Čo sa týka ďalšej nehnuteľnosti, ornej pôdy, parcely XXX, tak viem, kde sa to nachádza, chodievali sme tam ako dievčatá. Môj otec túto nehnuteľnosť užíval a bol to M. I.. Výlučne to užíval on sám. Pokiaľ viem, tak on to neužíval, opravujem sa, bolo to jeho vlastníctvo, ale užívali to iní ľudia. Viem, že to užíval jeho brat U. I.. Ja stále tvrdím, že vlastníkom lesných pozemkov, ako aj ornej pôdy bol môj otec. Viem, že on bol vlastníkom. Znova opakujem, že vlastníkom týchto nehnuteľností bol môj otec. Viem, že to potom medziasom zobrali štátne lesy do užívania a hospodárili na nich. Môj otec zomrel v r. XXXX. Viem, že po smrti môjho otca prebehlo dedičské konanie a na základe dedičského konania sme to všetko prepísali

na sestru p. D.. Mne sa môj otec nikdy nezmenil o tom, že by tieto nehnuteľnosti, o ktorých sa dnes rozprávame predal, alebo previedol na nejakú inú osobu. Ja som sa do G. K. odsťahovala v r. XXXX, možno XXXX, neviem to presne uviesť. Ja znova tvrdím, že na tých lesných pozemkoch B. som pásavala kozu. Mala som asi 10 rokov. Bolo to asi v r. XXXX, možno viac. Nevieť sa k tomu vyjadriť, či už v tom čase to mali pod kontrolou štátne majetky, alebo nie. Mne môj otec nespomínal, že by tieto nehnuteľnosti niekomu predával. Nemám o tom vedomosť, nerozprával mi ani o žiadnom rozsudku z tunajšieho súdu. Čo sa týka tej druhej nehnuteľnosti, čo sa nachádza v obci, tak viem, že vlastníkom bol môj otec. Tu p. I.Ľ. - navrhovateľka, resp. jej právni predchodcovia tam chodili sadiť zemiaky. Pokým si ja dobre pamätám, bola som ešte dievča a ťažko mi je teraz o tom konkrétne rozprávať. My sme chodili ešte ako dievčatá pomáhať na túto nehnuteľnosť, myslím ornú pôdu. Chodili sme pomáhať navrhovateľom, resp. U. I. a D. I.. Oni tam mávali zemiaky, dokonca tam mali aj nejaké stromčeky. Pokým viem, tak v minulosti si môj otec požičiaval od svojho brata U. finančné prostriedky na dostavbu rodinného domu. Nevieť nič o žiadnych súdnych sporoch. Môj otec a jeho brat U. I. nemali žiadne problémy. Oni boli bratia, rozumeli si aj si spolu vypili a aj keď si niečo možno povedali, vchádzali veľmi dobre. Svedkyňa K. Y. - sestra W. D., pred súdom v konaní 6C uviedla, že náš otec, keď si peniaze požičal, tak ich aj vrátil. Ja som na chodbe bola s ostatnými svedkami, to je pravda. Tuto sestra mi na chodbe povedala, to je sestra W. D., čo mám v tejto veci povedať. Ja som tu prvýkrát v živote, neviem ako sa mám správať, ako mám tu existovať, tak som takéto informácie zisťovala od svojej sestry. Ja si pamätám, ako dcéra M. I., tak my sme chodili na tie nehnuteľnosti. Jednalo sa o B. K.. Tá roľa sa volala Prostredné. Ja viem, že môj otec bol vlastníkom niektorých nehnuteľností. Jednak to bola roľa v Dolnom Vadičove, neviem ako sa tá parcela volala. Pokým viem, tak už podľa mojich vedomostí môj otec už nevlastnil žiadne iné nehnuteľnosti, ale túto roľu vlastnil. Nevieť povedať ani veľkosť tejto nehnuteľnosti. Ja som ju nemerala. Ja som narodená v r. XXXX. Viem, že môj otec na tejto nehnuteľnosti pestoval zemiaky, jačmeň a ďalšie plodiny. My sme tam chodili ako deti pomáhať. Nevieť povedať, kedy to zobrali štátne majetky, o tomto neviem. Pokým to mal môj otec, tak to obrábal a hospodáril. Nevieť sa vyjadriť k tomu, kedy tie pozemky štátne majetky vrátili môjmu otcovi alebo niekomu inému. Ja neviem, kto odvádzal kontingenty za túto nehnuteľnosť pre štát v tom čase. Čo sa týka nehnuteľnosti, ja neviem, ako sa to teraz volá, tam čo je hore tá chata, tak neviem, či sú to B., alebo nejaká ináč sa to volá. Viem, že to patrilo I., D. I.. Ja so tam chodila pásavať kravy. Ale neviem povedať kde to je. Teraz si spomínam, volá sa to B. W. G., bolo toho tam viac. Ja si pamätám jednu vec, že navrhovateľka D. I. ma posielala pásavať kravy hore na B.. Kravy boli D. I.. W. D. pred súdom v konaní 6C uviedol, že v r. XXXX S.me sa zosobášili s manželkou W. D.Í. a potom sme tam nejaký čas bývali a chodievali sme smerom na B. na prechádzky, opekali sme tam slaninu, špekáčky. Chodil s nami aj M. I. ako svokor a vždy keď sme tam chodievali, tak rozprával, že toto bolo moje, aj tie hory, boli tam aj smrečky a po mojej smrti to budete dediť. On stále tvrdil, že to bolo jeho. Potom v XX-tych rokoch, či v XX štátne lesy sa toho vzdali, tak sme to prebrali. Poslali to z Č., že to zostane štátu. Chodili sme za tým na lesnú správu a pri kríži to sme zdedili a svokor dokonca tvrdil, že peniaze on vrátil. Peniaze vrátil a že je vysporiadaný so svojim bratom. Nespomínal nejakú švagrinú, ale s bratom U. I., že oni sú vysporiadaní. Po jeho smrti v r. XXXX, potom to moja manželka zdedila. Najskôr to mali štátne majetky a potom v XX-tom roku sme výňatek z pôdy, sme chodili na to, tak aj od riaditeľa sme mali podpis a potom nám to vydali aj štátne majetky. Po čase v r. XXXX, W. XXXX sme postavili tú chatku. Mali sme ju až do r. XXXX načierno. Potom už prišiel druhý starosta a ten nechcel, že keď tam máme elektrinu, že to musíme si spraviť ako chatku, teda stavebné povolenie, užívacie povolenie. Potom sme si to vybavovali. Električka sa ťahala vyše 200 m a to všetko sa ručne kopalo. To bolo všetko veľmi prácne ako aj ohradiť to, oplotiť. Oplotenie bolo XXX m jedna strana, druhá strana takisto a XX m široké. To bolo viac ako pol hektára. Začali sme to užívať, nič v zlom a nadobudli sme to ako normálni ľudia. U. I., on umrel v r. XXXX. Keď sa robili popisy, už vtedy museli zistiť, že to nie je ich. Ako tvrdila pani, že oni nevedeli ako to bolo urobené, ako sme to mali urobené, oni to museli vtedy vedieť, už keď sa robil popis. Preto si to neurobili ešte pokým žil M. I., môj svokor. Preto, lebo si to nemohli, lebo on nič nepodpisoval. Preto aj to, čo bolo v r. XXXX on poprel, ale potom ešte dodatočne bolo písané, tak to bolo zase v ich prospech. Môj svokor bol stále v tom, že to sú jeho nehnuteľnosti. On si požičiaval peniaze a mal nejaké peniaze požičané od svojho brata U. I., ale to potreboval na výstavbu domu. Potom mu tie peniaze vrátil. Peniaze mu vrátil potom, ako bol vyneseny rozsudok v r. XXXX. Ja pokým viem, tak peniaze si požičal od svojho brata a bratovi tieto peniaze aj vrátil. Ja s určitosťou môžem povedať, že pred týmto samotným konaním ma navrhovateľka a ani jej rodina žiadnym spôsobom neoslovili a ani nevyzývali, aby som im vrátil tieto nehnuteľnosti. U. I. v konaní 6C pred súdom uviedol, že ja som bol právnym nástupcom po neb. p. I., teraz vystupujem ako navrhovateľ v rade 3/. Ja by som sa ako účastník konania vyjadril predovšetkým k tomu lesu. V podstate ten les, čo ja pamätám a pamätám veľa, už ten bol stále náš na meno U. I.Á.. To sa kúpilo od M. - strýka a odvtedy sme ho užívali. Oni nikdy do toho lesa nevstúpili, oni tam nikdy nepáli,

lebo nemali žiadny dobytok nič, lebo to bol pôvodne pasienok. Ja , ako mladý chlapec, ktorý som tam pásol kravy, mal som 6 rokov, bol som najstarší. Asi v 10-tich alebo v 11-tich rokoch som spolu s otcom vyznačil hranicu jedným pásom lesa stromov, ktoré sú tam dodnes medzi M. I. a nami, a to je hranica, ktorá hovorí o tom, že odtiaľ začína ten les. V podstate jedná sa o miesto, kde si nárokuje aj Adela - sestřenica tú časť, ktorá by tam mala patriť ako im. Nevieť prečo, lebo oni v tom lese nikdy neboli. Keď som tam ja ako chlapec začal pásť kravy, tak to bol spočiatku les, ale ten sa vyrúbaval, takže tam boli pasienky, tak preto sa tam tie kravy pásli. Ja osobne som vysadil hranicu lesa, ktorý bol medzi U. I. W. M. I.. To bol ten, čo som ukazoval na tejto mape, ktorá bola predložená súdu. To bolo také, že ja keď som tam bol ako malý chlapec, tak tam bol úlet tých semien z ostatných stromov, takže keď ja som tam pásaval kravy, tak už vtedy tam boli také mladé smreký a ďalšie stromy a za 50 rokov tam vyrástol les. Ja znova opakujem, keď som tam začal pásavať kravy, tak vtedy sa dovyruboval ten les. Ostali tam akože pasienky, ale my sme museli dávať pozor na tie pne, ktoré tam ostali a dokonca sa tam chodilo aj kosiť, lebo bolo málo sena. Potom v 60-tom roku to zobrali štátne lesy, tak potom my sme už nemali nejaký záujem tam chodiť chovať kravy, alebo púšťať kravy a odvtedy tam vlastne narástol ten spomínaný les. Pokým ja viem, tak tie nehnuteľnosti, na ktorých sme pásavali kravy a teraz kde sa nachádza les, tak boli kupované za peniaze p. Š. S. Y. I.. On tieto finančné prostriedky poskytol mojej mame D. I., ktorá si potom za peniaze kúpila ten spomínaný les. Ja viem presne povedať, ktoré parcely kúpila moja mama a to sa jedná o parcelu nad krížom, to sú tie parcely, kde oni majú záhradnú chatku, kde sme vysadili dva rady stromov, jeden rad stromov nám bol zaplatený, lebo to plynári vyrúbali, keďže ťahali tadiaľ potrubie pre G. K. a druhý rad bol na parcele toho lesa, ktorý bol na tých B., to je tá prvá parcela hneď od M. I.. To bola parcela, ktorú dostal M. I. . Pokým som hovoril, že oni si tam postavili tú chatku, tak som myslel tým W. D. spoločne s W. D.Í.. Ja som sa narodil v r. XXXX. Ja si to pamätám, keď prišla moja mama aj s mojím starým otcom. Naozaj som nevidel tie peniaze, lebo som mal asi 5 rokov, takže som to nevidel, ale viem, že to môj starý otec dal mojej mame peniaze, aby sme si kúpili nejaké nehnuteľnosti. Ja viem, že keď sme chodili navštevovať aj starého otca, bolo to cez kopec do I., tak viackrát tam padlo to slovo, že môj starý otec bol spokojný s tým, že takéto finančné prostriedky poskytol mojej matke a tá zakúpila tieto dva pozemky, o ktoré sa dnes vedie spor. Ja som sa Y. K. odsťahoval potom, ako som skončil vysokú školu, bolo to v r. XXXX a odvtedy bývam v Ž.. Môžem uviesť tiež len toľko, že naozaj neviem, že sa tu viedol takýto súdny spor a že som nebol vypočúvaný ako svedok v tomto súdnom spore, keď mám dobre informácie o tých nehnuteľnostiach. Nedopatrením sa asi stalo, že som nebol zaradený do dedičstva a potom sa to asi od toho odvíjalo. Priznávam, posledných 5 rokov som svoju matku nenavštevoval. Na ďalšiu otázku uvádzam, znova to opakujem, jednalo sa o veľký pozemok 4 ha toho lesa, ktorý už bol z časti zrúbaný a časť celej tej výmery 4 ha bol už vyrúbaný. Ja priznávam, že som bol svedkom, že ľudia v tom čase sa tam hádali, keď sa tam rúbali tie stromy, že jeden chlap z tej svojej ťažobnej línie vysekal drevo druhému z tej ťažobnej línie. V tom čase, keď už sa malo ísť predávať to vlastnícke právo k tým nehnuteľnostiam, ja som tam už nebyval a o to som sa vôbec nezaujímal. Takže na túto otázku, prečo si moja matka neuplatňovala, tak to ja neviem odpovedať. Navyše, keď prišiel rok XXXX, ja som bol v zahraničí, takže takisto som sa o to nejako nezaujímal a neviem, čo s tým mama urobila. Spomínal som, mal som 6 alebo 7 rokov, keď som tam chodil pásavať kravy. Ja dnes nemôžem v žiadnom prípade povedať, či sa bili tí chlapi o výrub toho dreva na našom pozemku, alebo na nejakom inom pozemku a vzhľadom vtedy na môj vek, ja to nemôžem povedať. Približne teda sa týka o spornú nehnuteľnosť, jedná sa tak približne o 80 árov.

25. Okresný súd nevykonal dokazovanie ohliadkou na mieste samom, nakoľko vykonanie tohto dôkazu vzhľadom na predmet konania nepovažoval za potrebné, hospodárne a účelné. Aj bez vykonania tohto dôkazu mal okresný súd dostatočne zistený skutkový stav veci na rozhodnutie vo veci samej. Bolo nesporné, že spornými nehnuteľnosťami sú k.ú. B. K. parc. č. EKN XXX a parc. č. EKN XXX, resp. CKN parc. č. XXX/X o výmery XX m², T. XXX/X F. K. XXXX A., T. XXX/X F. K. XXXX A. XXX/X F. K. XXXX A., T. XXX/X F. K. XXX A., pričom bolo nesporné, Ž. E. T. XXX/X je postavený záhradný domček.

26. Na základe tatko zisteného skutkového stavu veci okresný súd danú vec posúdil podľa príslušných zákonných ustanovení.

27. V prvom rade sa okresný súd zaoberal vznesenou námietkou litispendencie.

Podľa § 159 CSP začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Ak na súde prebieha o tom istom spore iné konanie, súd zastaví konanie, ktoré sa začalo neskôr.

28. Okresný súd uvádza, že tou istou vecou je vec, ktorá má rovnaké strany sporu, rovnaký predmet konania, rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo. O tú istú vec sa jedná vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, ktorými bol uplatnený. Podstatu skutku možno pritom vidieť predovšetkým v konaní a následku, ktorý ním bol spôsobený. Podmienky litispendencie musia byť splnené kumulatívne. Absencia čo aj len jednej z uvedených podmienok znamená neexistenciu prekážky litispendencie. V danej veci je medzi stranami nesporné, že v konaní Okresného súdu Žilina sp. zn. 6C/160/2007 bolo predmetom konania určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, v tom zmysle, že D. I. (právna predchodkyňa žalovaných v danej veci) bola ku dňu svojej smrti vlastníčkou nehnuteľností evidovaných v k.ú. dolný Vadičov na LV č. XXX parc. č. KNE XXX P. Z. F. K. XXXX A. W. D. XXX F. Z. F. K. X XXX A. W. D. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere XX A.2. Stranami sporu v konaní sp. zn. 6C/160/2007 v postavení žalobcov boli právni nástupcovia D. I., W. J. A. I.Á. (žalovaná v 1/ rade v B. K.), O. O. W. U. I. W. v postavení žalovaných W. D. W. W. D. (žalobcovia v danej veci). Predmetom danej veci je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam evidovaných v k.ú. B. K. na LV č. XXX C. Č.. XXX o výmere X XXX A. W. P. Č.. XXX T. parc. č. XXX/X o výmere XX m², CKN XXX/X F. K.A. XXXX A., T. XXX/X F. K. XXXX A. XXX/X F. K. XXXX A., T. XXX/X F. K. XXX A.2. V danej veci ako žalobcovia vystupujú W. D. W. W. D. (v konaní 6C žalovaní) a ako žalovaní vystupujú A. I. (v konaní 6C ako žalobkyňa) a W. Z.. V danej veci je nesporné, že v konaní sp. zn. 6C/160/2007 a v konaní danej veci sú predmetom tie isté nehnuteľnosti evidované na P. Č.. XXX W. P. Č.. XXX D..Ú.. B. K., a to parc. č. C. XXX W. Z.. Č.. C. XXX. Je nesporné, že Z. C. XXX zodpovedá komasačnému háрку XXXX a pk. parcelám XX,XX, XX, XX, XX, XX. Z parcely EKN XXX následne nesporne vznikli parcely CKN XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, pričom na parc. CKN XXX/X je postavená záhradná chatka žalobcov povolená v roku XXXX. Hoc ide v danej veci nesporne o rovnaké pozemky ako v konaní sp. zn. 6C/160/2007, predmet konania je odlišný. V konaní 6C predmetom konania bolo určenie vlastníckeho práva „len“ právneho predchodcu žalovaných A. I. a spol., pričom v danej veci je predmetom konania už určenie vlastníckeho práva právnych nástupcov W. D. a spol. Rovnako odlišné sú v daných konaniach aj strany sporu, keď žalovaný v 2/ rade W. Z., ktorý nadobudol predmetnú nehnuteľnosť titulom kúpnej zmluvy nebol stranou sporu v konaní 6C. Okresný súd tak konštatuje, že v danej veci nejde o ten istý spor ako v konaní 6C, a teda námietka litispendencie nie je dôvodná. Nejde ani o ten istý nárok, ani o tie isté strany sporu. Naviac konanie sp. zn. 6C/160/2007 bolo v dôsledku späťvzatia žaloby právoplatne zastavené. V danom konaní sa tak nemôže jednať ani o res judicatae.

29. Následne okresný súd vyhodnocoval naliehavý právny záujem žalobcov na podanej žalobe v súlade s § 137 písm. c) CSP, podľa ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu a dospel k záveru, že tento naliehavý právny záujem v prejednávanej veci je daný. Podľa uznesenia NS SR sp. zn. 2Mcdo/15/2012 z 28.03.2013 v súlade s konštantnou judikatúrou je na požadovanom určení vždy naliehavý právny záujem, ak má byť súdne rozhodnutie určujúce vlastnícke právo zaznamenané do katastra nehnuteľností a týmto spôsobom dosiahnutý stav súladu medzi právnym stavom a stavom zapísaným v katastri nehnuteľností (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 56/2003). Tým viac to platí v prípade, že odstránenie spornosti a ochranu svojich práv nemôže žalobca dosiahnuť inak. V danej veci sa žalobcovia domáhali určenia ich vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, a teda domáhali sa dosiahnutia súladu medzi právnym stavom a stavom zapísaným v katastri nehnuteľností, keď ako vlastníci predmetných nehnuteľností sú v čase rozhodovania evidované iné osoby, a to žalovaná v 1/ rade a žalovaný v 2/rade.

30. Okresný súd sa ďalej v konaní zaoberal otázkou vlastníckeho práva žalobcov ako aj otázkou ich dobromyseľnosti pri nadobúdaní vlastníckeho práva k predmetným pozemkom.

Podľa § 132 OZ vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom. Ak sa vlastníctvo nadobúda rozhodnutím štátneho orgánu, nadobúda sa vlastníctvo dňom v ňom určeným, a ak určený nie je, dňom právoplatnosti rozhodnutia.

Podľa § 134 OZ oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o huteľnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Podľa § 460 OZ dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa.

31. V danej veci dôkazné bremeno preukázania vlastníckeho práva žalobcov k predmetným nehnuteľnostiam ležalo na žalobkyni v 1/ rade a žalobcovi v 2/ rade. Bolo ich procesnou povinnosťou preukázať, že právny predchodca žalobkyne v 1/ rade M. I.ň bol vlastníkom predmetných nehnuteľností, tak aby žalobkyňa v 1/ rade nadobudla predmetné pozemky ako dedičstvo smrťou poručiteľa M. I.Á. v súlade s § 460 OZ a následne tieto mohla darovať žalobcovi v 2/ rade, alebo v druhom prípade bolo tiež ich procesnou povinnosťou pre úspech podanej žaloby preukázať, že na strane žalobcov boli splnené podmienky vydržania v súlade s § 134 OZ.

32. Pokiaľ ide o vlastnícke právo M. I. ku dňu jeho smrti (§ 460 OZ), vo vzťahu k tvrdeniu, že žalobkyňa v 1/ rade predmetné pozemky zdedila, vlastnícke právo M. I. nebolo v konaní vykonaným dokazovaním preukázané. Z vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že v roku 1948 Okresný súd v Žiline mal v konaní CII 282/48 na základe súhlasných a jednoznačných výpovedí svedkov za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobkyne v 1/ rade M. I. W. D. I. právnou predchodkyňou žalovanej v 1/ rade došlo v októbri XXXX k dohode o riadnej kúpopredajnej zmluve predmetných nehnuteľností EKN XXX roľa v hone Chotár a C. XXX les v hone Dielnica (totožných so spornými nehnuteľnosťami v danej veci), pričom Gašpar Bugáň v tomto konaní z roku XXXX ani nepoprel, že by kúpnu cenu ako predávajúci obdržal. Tvrdenia žalobcu v 2/ rade, že M. I. vrátil kúpnu cenu neboli v danej veci preukázané. Žalobca v 2/ rade tvrdil, že M. I. T. D. I. vrátiť kúpnu cenu, či k tomu aj skutočne došlo však v konaní už nepreukázal. Navyiac okresný súd poukazuje na rozpor tvrdení žalobcu v 2/ rade v konaní 6C, že M. I. kúpnu cenu vrátil a v konaní danej veci, že M. I. kúpnu cenu vrátiť chcel. Podľa záverov Okresného súdu v Žiline v konaní C II došlo medzi M. I. W. D. I. k riadnemu ujednaniu o predmete kúpy a o cene a tiež k vyhotoveniu dočasnej zmluvy. Z uvedeného rozsudku C II 282/48 vyplýva, že M. I. predal predmetné nehnuteľnosti D. I.. Okresný súd v Žiline rozsudkom C II 282/48 M. I. uložil povinnosť podpísať D. I.F. listinu spôsobilú na pozemnoknižný prepis týchto predmetných nehnuteľností. D. I. bola na základe tohto rozsudku C II 282/48 oprávnená vo svoj prospech dať vložiť na predmetné nehnuteľnosti právo vlastnícke v celosti. Nebolo preukázané, či bol voči predmetnému rozsudku podaný opravný prostriedok. K námietke, že k tomuto rozsudku nebol vykonaný zápis okresný súd uvádza, že podľa obyčajového práva platného na Slovensku do 31.12.1950 bol spôsobom nadobúdania vlastníctva k nehnuteľnosti zapísanej v pozemkovej knihe zápis do pozemkovej knihy, tzv. intabulácia. Zákon č. 141/1950 Zb. Stredný občiansky zákonník (SOZ) s účinnosťou od 01.01.1951 zrušil intabulačný princíp s jeho konštitutívnymi účinkami a vlastnícke právo k nehnuteľným veciam sa v zmysle § 111 SOZ podľa ktorého, vlastníctvo k veciam jednotlivé určeným prevádza sa už samou smluvou, ak nie je dohovorené inak alebo ak nevyplýva nič iné z osobitných predpisov, nadobúdalo, ak osobitný predpis neupravoval inak, už samotnou zmluvou. Od účinnosti SOZ prestal byť zápis vlastníctva, resp. každého vecného práva, do pozemkovej knihy podmienkou jeho prevodu, či prechodu. Prestal platiť princíp konštitutívnosti zápisu do pozemkovej knihy a zápis nadobudol už len deklaratórnu povahu veci. Pri zmluvnom prevode podľa SOZ tak prechádzalo vlastníctvo k nehnuteľnosti už uzavretím zmluvy, pričom zápis do pozemkovej knihy nebol povinný. Uplatňoval sa konsenzuálny princíp. Tento stav trval až do 01.01.1993, kedy zápis do katastra nehnuteľností opätovne získal konštitutívny charakter pre vznik, zmenu a zánik vlastníckeho práva. Podľa § 562 SOZ ustanoveniami tohto zákona sa spravujú, pokiaľ nie je ďalej ustanovené inak, i právne pomery vzniknuté pred 1.januárom 1951. Ak potom ustanoveniami tohto Občianskeho zákonníka sa spravovali i právne pomery vzniknuté pred 01.01.1951, platí, že ak pred rokom 1951 sa uzavreli perfektné zmluvy o prevode vlastníctva, ktoré neboli vložené do pozemkovej knihy, došlo k prevodu vlastníctva dňom 01.01.1951, lebo týmto dňom sa stali účinnými. Okresný súd na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že vtedajšie právo neustanovovalo lehotu na vykonanie zápisu v pozemkovej knihe po uzavretí zmluvy. Ak teda v čase uzavretia predmetnej kúpopredajnej zmluvy nebola zákonom stanovená lehota na vykonanie zápisu v pozemkovej knihe po jej uzavretí a v medziobdobí došlo k zmene právnej úpravy tak, že na nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnostiam už nemal zápis do pozemkovej knihy konštitutívny účinok, došlo k účinnému prevodu vlastníctva dňom 01.01.1951. V tejto spojitosti súd poukazuje i na rozhodnutie NS ČR publikované v tamjšej zbierke rozhodnutí pod č. R 27/96. Okresný súd má v danej veci za to, že predmetnú kúpopredajnú zmluvu medzi M. I. W. D. I. možno považovať za platnú, resp. perfektnú, právny úkon podľa vtedy platných predpisov, keď aj záver Okresného súdu v Žiline v konaní C II 248/48 hovorí o riadnej kúpopredajnej zmluve. Okresný súd má za to, že vlastníctvo D. I. k predmetným nehnuteľnostiam sa nadobudlo už na základe samotnej kúpopredajnej zmluvy, pričom toto nadobudnutie považuje okresný súd pri vtedajšej právnej úprave nielen za platné, ale dňom 01.01.1951 aj za účinné. Tiež z vykonaného dokazovania

v konaní Okresného súdu Žilina sp. zn. 6C/160/2007 ako aj z vykonaného dokazovania v danej veci možno ustáliť, že D. I. od predmetnej kúpy tieto nehnuteľnosti užívala, vstúpila do ich držby. Z týchto nehnuteľností odvádzala aj kontingenty. Sama žalobkyňa v 1/ rade v rámci výsluchu pred súdom v prejednávacom prípade uviedla, že pred rokom XXXX to mala D. a potom to zobralo družstvo, užívala predmetné pozemky mali tam zemiaky. Bolo tak jednoznačne preukázané, že D. I. po predmetnej kúpe predmetných pozemkov (XXXX) vstúpila aj do ich užívania. Z výsledkov vykonaného dokazovania tak vyplýva, že D. I. svedčí vlastnícke právo aj titulom vydržania. V čase uhorského obyčajového práva bola vydržacia doba vlastníctva vo vzťahu k nehnuteľnostiam v trvaní XX rokov. Avšak podľa prechodného ustanovenia § 566 ods. 1, 2 SOZ lehota, ktorá začala bežať pred 1. januárom 1951, sa skončí, ak tento zákon určuje kratšiu lehotu, najneskoršie uplynutím tejto kratšej lehoty, počítanej odo dňa 1. januára 1951; ak určuje dlhšiu lehotu, uplynutím tejto dlhšej lehoty, počítanej odo dňa, keď lehota začala bežať. To isté platí o vydržacej a premlčacej dobe. Podľa § 115 SOZ vydržaním možno nadobudnúť vlastnícke právo, ak nejde o nescudziteľné veci, ktoré sú v socialistickom vlastníctve. Podľa § 116 ods. 1 SOZ vlastnícke právo k huteľnej veci nadobudne, kto ju drží oprávnene (§ 145) a nepretržite tri roky; ak ide o nehnuteľnú vec, je potrebná vydržacia doba desaťročná. Podľa § 143 SOZ držiteľom je, kto s vecou nakladá ako so svojou alebo kto vykonáva právo pre seba. Podľa § 145 ods. 1, 2 SOZ ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. V pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. V tomto smere, vychádzajúc z uvedených citovaných zákonných ustanovení, okresný súd konštatuje, že D. I. svedčilo vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam aj titulom vydržania, uplynutím 10 ročnej vydržacej doby nepretržitej oprávnenej držby nehnuteľností, počítanej v zmysle § 566 ods. 1, 2 v spojení s § 116 ods. 1 SOZ od 01.01.1951, ktorá tak uplynula a D. I. vlastníctvo sporných nehnuteľností titulom vydržania svedčilo pri tomto právnom závere odo dňa 01.01.1961. Bolo preukázané, že D. I. sa považovala za vlastníčku. Z užívania predmetných nehnuteľností odvádzala kontingenty. Vychádzajúc z uvedeného držba D. I. vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam bola dobromyseľná a oprávnená. Okresný súd v konaní nezistil opak.

33. Okresný súd konštatuje, že ak J. D. I. bola vlastníčkou predmetných nehnuteľností titulom kúpopredanej zmluvy od roku XXXX, resp. titulom vydržania od XX.XX.XXXX, M. I. nemohlo svedčiť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam ku dňu jeho smrti XX.XX.XXXX. M. I. tak nebol v čase smrti vlastníkom predmetných nehnuteľností. Nie je tak možné, aby vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam po M. I. žalobkyňa v 1/ rade ako dedič v dedičskom konaní D 151/90 nadobudla. Okresný súd vychádzal zo zásady „nikto nemôže previesť viac práv ako má“. Žalobkyňa v 1/ rade tak vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam dedením s určitou nenadobudla. Rozhodnutie v dedičskom konaní je deklaratórne, deklaruje nadobudnutie podielov. Dedičstvo sa nadobúda smrťou.

34. Zo zásady „nikto nemôže previesť viac práv ako má“ okresný súd vychádzal aj v prípade posudzovania darovania predmetných nehnuteľností žalobkyňou v 1/ rade žalobcovi v 2/ rade. Ak žalobkyňa v 1/ rade predmetné nehnuteľnosti nezdedila, nakoľko M. I. ich v čase jeho smrti XX.XX.XXXX nevlastnil, v čase ich darovania XX.XX.XXXX nebola ich vlastníčkou, a teda nemohla ich platne darovať žalobcovi v 2/ rade. V prípade darovania sa tak jedná tak o neplatný právny úkon v zmysle OZ. Na základe neplatného právneho úkonu nemohol žalobca v 2/ rade nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti EKN XXX, resp. CKN parc. č. XXX/X o výmere XX m², CKN XXX/X o výmere XXXX m², CKN XXX/X o výmere XXXX m² XXX/X o výmere XXXX m², CKN XXX/X o výmere XXX m².

35. Z vyššie uvedeného vyplýva, že tak žalobkyňa v 1/ rade, ani žalobca v 2/ rade nie sú z titulu dedenia, či darovania vlastníckymi predmetných nehnuteľností.

36. Pokiaľ ide v prípade žalobkyne v 1/ rade a žalobcu v 2/ rade o nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním, okresný súd dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním nebolo na strane žalobcov preukázané splnenie zákonných podmienok vydržania.

37. Okresný súd považuje za potrebné uviesť, že podľa § 134 OZ ods. 1 oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o huteľnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Predpokladom vydržania je skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu

na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí. Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav, o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby veci patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol - či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdací titul. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám osebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo 260/2008, zo dňa 10. decembra 2008).

38. Vo vzťahu k vydržaniu predmetných nehnuteľností na strane žalobcov, je v prípade žalobkyne v 1/ rade relevantnou otázkou, či táto predmetné nehnuteľnosti dobromyseľne a nepretržite mala v držbe, resp. ich užívala, zákonom stanovenú dobu (10 rokov). V jej prípade je relevantným dátumom dátum dedičského rozhodnutia D 151/90-14 zo dňa 07.05.1990, na základe ktorého mala žalobkyňa v 1/ rade vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudnúť. Držba, ani vlastníctvo predmetných nehnuteľností jej právnym predchodcom M. I. nebola v konaní v zmysle vyššie uvedeného preukázaná. Na žalobkyňu v 1/ rade ležalo dôkazné bremeno, že od tohto dátumu predmetné nehnuteľnosti 10 rokov nepretržite a dobromyseľne držala, resp. užívala. Okresný súd uvádza, že dobrá viera pri nadobudaní vlastníckeho práva musí byť hodnotená veľmi prísne (uznesenie NS SR sp. zn. 6Co 71/2011 zo dňa 27.02.2013). Ochrana skutočného vlastníka zaručovaná zásadou „nikto nemôže nadobudnúť viac práv, než sám má“ možno prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa len celkom výnimočne, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zrejme, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že vec riadne a podľa práva nadobudol. V posudzovanej veci okresný súd túto dobromyseľnosť u žalobkyne v 1/ rade nevzhladol. Vzhľadom na vykonané dokazovanie nemožno nad akúkoľvek pochybnosť dobromyseľnosť žalobkyne v 1/ rade konštatovať. Sama žalobkyňa v 1/ rade pred súdom uviedla že predmetné nehnuteľnosti užívala, t.j. mala v držbe D. I. a potom ich zobralo družstvo a Štátne lesy. Tiež uviedla, že lesy t.j. parc. č. EKN XXX neužívali, že asi raz si tam zobrali drevo, viac nič. Uviedla, že v lese nehospodárili, mali tam len zemiaky. Tiež sa vyjadrila, že pozemky označené ako B. neužívali, zobrali si tam raz drevo. Uviedla, že zemiaky mali nasadené na T., nevedela však presne uviesť, na ktorom konkrétnom pozemku to mali. Okresný súd má za to, že už len zo samotného výsluchu žalobkyne v 1/ rade vo vzťahu k parc. č. EKN XXX, či parc. č. EKN XXX, resp. parc. CKN parc. č. XXX/X o výmere XX m², CKN XXX/X o výmere XXXX m², CKN XXX/X o výmere XXXX m² XXX/X o výmere XXX0 m², T. XXX/X o výmere XXX m², možno konštatovať, že žalobkyňa nepreukázala, že predmetné nehnuteľnosti nepretržite a dobromyseľne užívala, keď v prípade parc. č. EKN XXX uviedla, že na tejto nehospodárili a v prípade parc. č. EKN XXX túto ani nevedela konkrétne identifikovať, či lokalizovať. Nevedela ani uviesť, kde pozemok mali, len že na T.. Okresný súd tak má za to, že záver o dobromyseľnej a nepretržitej držbe predmetných nehnuteľností žalobkyňou v 1/ rade nemožno bez pochybností prijať. Skutočnosť, že M. I. odpredal predmetné nehnuteľnosti a v B. K. tieto už nevlastnil vyplýva aj z výpovede K. Y., B. M. I. a sestry žalobkyne v 1/ rade. K. Y. uviedla, že M. I. nevlastnil žiadne nehnuteľnosti v obci B. K., mal tam len jednu nehnuteľnosť, ktorá sa netýkala sporných nehnuteľností. Tá roľa, ktorú tam M.Z. I. mal sa volala Z.. Uviedla, že vie že B. patrili D. I., chodila tam na žiadosť D. I. pásavať jej kravy. Z vyššie uvedeného je tak zrejme, že žalobkyňa v 1/ rade mala, resp. musela mať vedomosť o tom, že predmetné nehnuteľnosti užívala D. I.Á., potom družstvo a štátne lesy. Vedomosť o tom mala aj jej sestra K. Y.. Okresný súd poukazuje na výsluch K. Y. v konaní 6C, ktorá uviedla, že žalobkyňa ju inštruovala ako má v konaní vypovedať. Na základe uvedeného len subjektívne presvedčenie žalobkyne v 1/ rade o jej vlastníctve bez objektívnych okolností k vydržaniu nestačí. Nielen K. Y., sestra žalobkyne v 1/ rade, ale aj ostatní rodinní príslušníci, či iné osoby v postavení svedkov (bod 24 tohto rozhodnutia) mali vedomosť, že predmetné nehnuteľnosti M. I. predal D. I., že na predmetných pozemkoch nehospodáril, neodvádzal kontingenty, a teda predmetné nehnuteľnosti nevlastnil. Aj I. D. pred súdom v konaní 6C uviedla, že predmetné nehnuteľnosti Q. D. I., hoc má za to, že tieto patrili M. I.. Ak túto vedomosť mali súrodenci žalobkyne v 1/ rade, či iné žalobkyňu v 1/ rade známe osoby nie je uveriteľné, že žalobkyňa by týmito informáciami nedisponovala. Nemožno tak dospieť k nepochybnému záveru, že žalobkyňa v 1/ rade pri preukázateľnej vedomosti o týchto skutkových okolnostiach bola pri držbe predmetných nehnuteľností objektívne dobromyseľná. Podľa názoru okresného súdu žalobkyňa v 1/ rade mala, resp. musela mať dostatok indícií a informácií, že predmetné nehnuteľnosti, ktoré zdedila a užíva nepatrili M. I., a teda jej presvedčenie o vlastníctve predmetných nehnuteľností nemohlo vyplývať z okolností objektívne nasvedčujúcich oprávnenosti držby. V otázke dobromyseľnosti žalobkyne v 1/ rade

tak okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že táto nebola jednoznačne a bez pochyb v danej veci preukázaná, a teda neboli u žalobkyne naplnené zákonné podmienky vydržania. Z týchto dôvodov do roku XXXX nemohol byť dobromyseľný ani žalobca v 2/ rade, ktorý so žalobkyňou v 1/ rade predmetné pozemky užíval. Dobromyseľnosť ani vlastnícke právo nemohli byť založené ani dohodou o ukončení užívania nehnuteľností, jedná sa o administratívne rozhodnutie bez konštitutívneho účinku, navyiac o vrátenie nehnuteľnosti požiadala žalobkyňa v 1/ rade na základe svojho subjektívneho presvedčenia, že nehnuteľnosti jej patria, keď uvedené deklarovalo dedičské rozhodnutie.

39. Okresný súd považuje ďalej za potrebné pri žalobcovi v 2/ rade, pokiaľ sa jedná o naplnenie zákonných podmienok vydržania v prípade žalobcu v 2/ rade, uviesť, že dobromyseľnosť žalobcu v 2/ rade pri držbe parc. EKN XXX, resp. parc. CKN parc. č. XXX/X o výmere XX m², CKN XXX/X o výmere XXXX m², CKN XXX/X o výmere XXXX m² XXX/X o výmere XXXX m², CKN XXX/X o výmere XXX m², nebola jednoznačne a bez pochyb v danej veci preukázaná. Žalobca v 2/ rade je manželom žalobkyne v 1/ rade, teda jej blízkou osobou. Nie je tak možné predpokladať, že ako manžel žalobkyne nemal vedomosť o týchto rozhodných skutkových okolnostiach. Okresný súd tiež poukazuje, že žaloba v konaní sp. zn. 6C/160/2007 bola podaná v roku 2007. Žalobca v 2/ rade bol v konaní 6C stranou sporu, a teda bol jednoznačne doručením žaloby oboznámený s rozhodnými skutkovými tvrdeniami podanej žaloby. K darovaniu predmetnej nehnuteľnosti parc. č. EKN XXX došlo v roku XXXX, teda dva roky po začatí sporu sp. zn. 6C/160/2007, ktorý prebiehal ešte aj v roku XXXX. Vzhľadom na tieto skutočnosti a informácie, ktoré žalobca v 2/ rade mal k dispozícii nemožno podľa názoru súdu dospieť k záveru, že žalobca v 2/ rade mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec nadobudol oprávnene a nadobudol ju od oprávneného dediča. Vzhľadom na prebiehajúce konanie sp. zn. 6C/160/2007 od roku 2007 do roku 2019, nemožno ani dospieť k záveru, že žalobca v 2/ rade túto predmetnú nehnuteľnosť nerušene užíval. Okresný súd dodáva, že dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. V prípade žalobcu v 2/ rade vzhľadom na vyššie uvedené možno dospieť k záveru, že už len prebiehajúce konanie v roku 2009 mohlo u žalobcu v 2/ rade vzbudiť pochybnosti, že užíva nehnuteľnosť, ktorú nenadobudol oprávnene. Javí sa tak, že žalobcovi v 2/ rade pri darovaní predmetnej nehnuteľnosti absentovala náležitá opatrnosť, a teda nemohol byť dobromyseľný.

40. Z uvedených dôvodov tak okresný súd žalobu žalobkyne v 1/ rade a žalobcu v 2/ rade v celom rozsahu zamietol. Žalobkyňa v 1/ rade a žalobca v 2/ rade nepreukázali, že sú vlastníckymi predmetných nehnuteľností.

41. V závere súd dodáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Z uvedeného dôvodu sa súd zaoberal len podstatnými námietkami vo vzťahu k prejednávanej veci, ktoré považoval za hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci za relevantné. Nepovažoval za nevyhnutné sa bližšie zaoberať všetkými uvádzanými dôvodmi, či namietanými skutočnosťami podanými stranami sporu. Tiež okresný súd pre úplnosť dôvodov tohto rozhodnutia vo vzťahu k právnomu posúdeniu v rámci procesu poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/17/2017 a tiež uznesenie ÚS SR sp. zn. II ÚS 366/2018, či rozsudok KS ZA sp. zn. 9Co/19/2021, keď konečné rozhodnutie súd vo veci príjme po vykonanom dokazovaní.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

42. Žalovaný v 1/ rade a žalovaný v 2/ rade boli v konaní úspešní v plnom rozsahu (100%), preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, a voči žalobkyne v 1/ rade a žalobcovi v 2/ rade im priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Tak na strane žalobcov ako aj na strane žalovaných sa nejedná o nerozlučné spoločstvo.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.